

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย
Learning Styles in Foreign Language Learning of Under-Graduate Students
in Thailand

โดย

ดร. เสน่ห์ เดชะวงศ์

ผศ.ดร. สมพร โกมารทัต

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานผลการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2559

ชื่อเรื่อง: รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย

ผู้วิจัย: ดร.เสนห์ เดชะวงศ์ และ ผศ.ดร.สมพร โกมารทัต

สถาบัน: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปีที่พิมพ์: 2559

จำนวนหน้างานวิจัย: 73 หน้า

ลิขสิทธิ์: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย 2) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2558 ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพ และปริมณฑล จำนวน 457 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ดัดแปลงจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ (Student Learning Style) ของ Grasha and Reichmann มีค่าความเชื่อมั่น 0.942 และแบบสัมภาษณ์รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการทดสอบไคสแควร์ (Chi-square Test)

ผลการศึกษา พบว่า

1. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศนักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพา แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในระดับมาก และใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างกันมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกัน มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ

5. นักศึกษาส่วนมากชอบให้ผู้สอนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสอนภาษาต่างประเทศและไม่ชอบให้ผู้สอนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันในการสอนภาษาต่างประเทศ

Title: Learning Styles in Foreign Language Learning of Under- Graduate Students in Thailand

Researcher: Dr. Saneh Dechawongse and Asst.Prof.Dr. Somporn Gomaratur

Institution: Dhurakij Pundit University

Year of Publication: 2016

No. of Page: 73 Pages

Copyright: Dhurakij Pundit University

Key Words: Learning style, Foreign language, Foreign language learning style

Abstract

The objectives of the research entitled “Learning Styles in Foreign Language Learning of Under-Graduate Students in Thailand” were: 1) to study the use of learning styles in foreign language learning of under-graduate students in Thailand; 2) to analyze the difference in using learning styles in foreign language learning of under-graduate students in Thailand; and 3) to study the relationship of the use of learning styles in foreign language learning and learning achievement of under-graduate students in Thailand. The samplings used in the study were 457 third-year students majoring in English, Chinese and Japanese in under-graduate level of universities in Bangkok and surroundings. The research instruments were 5-rating-scale questionnaires adapted from the Grasha-Riechmann Student Learning Style Scales (GRSLSS) with reliability at 0.942 and foreign language learning interview form. The statistics used in data analysis were composed of mean, standard deviation, One-way ANOVA and Chi-square Test.

The results of the study found that:

1. The use of learning styles in foreign language learning of under-graduate students in Thailand was at a moderate level. Students used Dependent Learning Style, Participative Learning Style and Collaborative Learning Style in their learning in a high level, and they used Independent Learning Style, Avoidance Learning Style and Competitive Learning Style at a moderate level.
2. The students studying in different majors used similar language learning styles. Students in different majors used Independent Learning Style, Competitive Learning Style and Participative Learning Style differently with the significantly statistic figure at 0.05.
3. The use of learning styles in foreign language learning had a relation to learning achievement of students with the significantly statistic figure at 0.05.
4. The use of learning styles resulted to the success in foreign language learning of students.

5. Most students preferred their teachers to use Participative Learning Style in foreign language teaching and learning, but not Competitive Learning Style.

DU
P
U

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยการสนับสนุนทุนวิจัยจากศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สรชัย พิศาลบุตร ที่ให้คำปรึกษาในการจัดทำโครงการวิจัยนี้ ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจประเมินและให้ความคิดเห็นเรื่องเครื่องมือการวิจัย

ขอขอบคุณคณบดี หัวหน้าสาขาวิชา และเจ้าหน้าที่ทุกท่านของมหาวิทยาลัยที่ช่วยประสานงานในการเข้าไปเก็บข้อมูลครั้งนี้ ขอขอบคุณนิสิตนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามที่เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ และนิสิตนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็นในการสนทนากลุ่มย่อย และคณาจารย์ทุกท่านที่สละเวลาให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการวิจัยครั้งนี้จะนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนิสิตนักศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการวางแผน การจัดการการเรียนการสอนและผู้วิจัยจะนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยนี้ไปต่อยอดงานวิจัยและงานวิชาการอื่นๆต่อไป

ดร.เสนห์ เดชะวงษ์
ผศ. ดร. สมพร โกมารทัต

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญแผนภาพ	(4)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 คำถามในการวิจัย	3
1.4 สมมติฐานการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์ในการวิจัย	4
1.6 ข้อยกเว้นในการวิจัย	5
1.7 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	7
2.2 แนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้	10
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 ประชากรและตัวอย่าง	25
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
3.3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	28
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	28

บทที่ 4 ผลการวิจัย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

30

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

43

บทที่ 5 บทสรุป อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

48

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

51

5.3 ข้อเสนอแนะ

55

บรรณานุกรม

56

ภาคผนวก

63

ประวัติผู้วิจัย

70

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	32
2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แยกตามสาขา	33
3	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	34
4	ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของนักศึกษา สาขาวิชา 3	35
5	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ	35
6	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน	36
7	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม	36
8	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษา	37
9	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับผลการเรียน	38
10	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับผลการ เรียน	38
11	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษา ของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ	39
12	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับผลการเรียน ภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ	40
13	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับผลการ เรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ	40
14	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษา ของนักศึกษาสาขาภาษาจีน	41
15	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษา ของนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น	42

สารบัญแผนภาพ

ภาพที่		หน้า
1	องค์ประกอบและกระบวนการเรียนรู้	9
2	คำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศ	30
3	คำร้อยละของผลการเรียนเฉลี่ย	31
4	คำร้อยละของผลการเรียนภาษาต่างประเทศ	31

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอื่นๆ ที่บุคคลหนึ่งไม่ได้ใช้สื่อสารพูดคุยกันในชีวิตประจำวัน เป็นภาษาที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หรือการติดต่อกันเพื่อความสัมพันธ์หรือผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การค้าขาย การทูต การทหาร การท่องเที่ยว เป็นต้น ในโลกยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของการติดต่อสื่อสารกันอย่างไร้พรมแดน ดังนั้น ภาษาต่างประเทศจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะภาษาต่างประเทศจะเป็นสื่อกลางของการติดต่อนั้น ด้วยเหตุที่ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ดังนั้น หลักสูตรการศึกษาของไทยในระดับต่างๆ จึงกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่นๆ ในการศึกษาภาคบังคับ

จากเกณฑ์การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการนั้น นักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า 12 ปี กล่าวคือในระดับประถมศึกษาใช้เวลาเรียน 6 ปี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใช้เวลาเรียน 3 ปี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใช้เวลาเรียนอีก 3 ปี และในขณะเดียวกันยังต้องเรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น อีกไม่น้อยกว่า 6 ปี โดยเริ่มเรียนเมื่อเข้าสู่มัธยมศึกษาตอนต้น แต่ปรากฏว่าจากรายงานแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ. 2549–2553) ของกระทรวงศึกษาธิการ (2549) พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนภาษาอังกฤษจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยตั้งแต่เดือนมีนาคม 2545–เดือนมีนาคม 2548 ไม่มีปีใดที่ผู้เข้าสอบทำคะแนนเฉลี่ยได้เกินร้อยละ 50 โดยค่าสุดมีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 40.14 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์กลาง นอกจากนี้ผลการประเมินด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) วิชาภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2547 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำสุด จากข้อมูลของสำนักงานเลขาธิการการศึกษา (2556) ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านภาษาอังกฤษในการสอบ TOEFL ของผู้เข้าสอบทั้งหมด 171 ประเทศ ปรากฏว่า ผู้เข้าสอบจากประเทศไทยมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 500 คะแนน ถ้านับเฉพาะประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเอเชีย 17 ประเทศ ประเทศไทยจัดอยู่ในอันดับที่ 14 และจากรายงานของบริษัท Education First ได้จัดอันดับทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษในภูมิภาคเอเชีย 13 ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก พบว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 12 และทักษะความสามารถภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมาก นอกจากนี้ผลการวิจัยเรื่อง

การศึกษาความสามารถปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยสุวรรณณี พันธุ์พริกส์ และ วัลลิกา มหาพูนทอง (2550) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกสอบ KMIT-Test ในภาพรวมได้คะแนนระดับต่ำ จะเห็นได้ว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนเวลาที่เรียน แต่จากผลการศึกษาของไนแมน ฟรอลิค และ โทเดสโก (Naiman, Frohlich and Todesco, 1975 อ้างในแพรวพรรณ พริ้งพริ้ม, 2550) พบว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักใช้กลยุทธ์การเรียนที่หลากหลายและเหมาะสมกับตนเองและชนิดของงาน และบล็อก (Block, 1986) ก็กล่าวว่าผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองและชนิดงานก็มักจะไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา รูปแบบการเรียนรู้เป็นการเรียนรู้ส่วนบุคคลที่มีผลเป็นอย่างมากต่อการเรียนรู้ของบุคคลนั้น (Mehraj Ahmad Bhat, 2014) ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนต้องมีรูปแบบในการเรียนรู้และใช้รูปแบบในการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสม่ำเสมอ ดังที่แมคกอร์ตี และอ็อกซ์ฟอร์ด (Mc Groarty and Oxford, 1990) กล่าวว่า การมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ดีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และสอดคล้องกับอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1989) ที่พบว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาเป็นเครื่องมือสนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักกับขีดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเองและรู้จักใช้กลยุทธ์ในการเรียนแบบต่างๆ และเฟลเดอร์ (Felder, 1993, p. 286) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะและวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้การคิดและการแก้ปัญหา รูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละคนมีความแตกต่างกันทำให้เรียนรู้ได้ไม่เหมือนกัน (อุษณีย์ โพธิ์สุข, 2542, น. 29) ดังนั้นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอน ได้ทราบถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนได้ทราบถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบ ทำให้ผู้สอนจัดการสอนจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคตเมื่อสำเร็จการศึกษา

การศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่างๆ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่ได้เป็นแนวคิดใหม่ มีการศึกษามาแล้วตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 19 จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า แนวคิดที่เป็นที่นิยมมี 2 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดของ David A. Kolb (1984) เป็นแนวคิดที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนตามแบบการคิด (Cognitive Style) และแนวคิดของ Anthony F. Grasha and Sheryl Reichmann (1975) เป็นแนวคิดที่จำแนกรูปแบบการเรียนรู้ตามพฤติกรรมที่แสดงออกในการเรียนของผู้เรียน (กองวิจัยทางการศึกษา, 2553 น.8-9) ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวคิดการเรียนรู้ของ Grasha and Reichmann (1975) มาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่ง Grasha and Reichmann

(1975) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมออกเป็น 6 รูปแบบ คือ รูปแบบการมีส่วนร่วม รูปแบบหลักเลียง รูปแบบร่วมมือ รูปแบบแข่งขัน รูปแบบอิสระ และรูปแบบพึ่งพา

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาต่างประเทศจึงสนใจที่จะศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย เพื่อหาการใช้ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย หากความแตกต่าง ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และหาความสัมพันธ์ ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนของนักศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยนี้เป็น แนวทางในการแนะนำรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่นักศึกษาในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้นยังใช้เป็นแนวทางในการเตรียมการสอนปรับปรุงการเรียนการสอน และต่อยอด งานวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีใน ประเทศไทย
2. เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย

1.3 คำถามในการวิจัย

1. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 3 ภาษา คือภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และ ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทยเป็นอย่างไร
2. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 3 ภาษา คือภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และ ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทยมีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร
3. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนของนักศึกษามี ความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไร

1.4 สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันจะมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกัน

2. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

1.5 นิยามศัพท์ในการวิจัย

1. รูปแบบ (Style) หมายถึง ลักษณะของการกระทำหรือพฤติกรรมที่บุคคลนำมาใช้ในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง (Longman, C. 1981)

2. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ลักษณะของการกระทำหรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยงานวิจัยนี้ทำการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichmann (1975) โดยจำแนกลักษณะของการกระทำหรือพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 รูปแบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) และแบบมีส่วนร่วม (Participant)

2.1 การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสนใจเรียนรู้และคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะเรียนเฉพาะเรื่องที่ตนเองคิดว่าสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ต่อไป ชอบและมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้และทำงานด้วยตนเองตามลำพังมากกว่า ทำงานร่วมกับคนอื่น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบอิสระคือมีความมั่นใจที่จะเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเอง จึงชอบเรียนรู้และทำงานคนเดียวสามารถสร้างสรรค์งานได้

2.2 การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียนเนื้อหาวิชาและการเข้าเรียน ไม่ชอบการมีส่วนร่วมกับคนอื่นและผู้สอนในห้องเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบหลีกเลี่ยงคือไม่ชอบกิจกรรมในห้องเรียนไม่ชอบการทดสอบ ไม่ชอบการแข่งขันกับคนอื่นไม่ชอบการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning)

2.3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะร่วมแสดงความคิดเห็นและความสามารถกับผู้อื่นให้ความร่วมมือกับผู้สอนในทุกสิ่ง ร่วมมือในการเรียนและการทำงานกับคนอื่น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบร่วมมือคือชอบเรียนกลุ่มเล็กๆชอบการเรียนแบบสัมมนาอภิปราย ชอบการเรียนและการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว

2.4 การเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่ค่อยแสดงความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ชอบอาศัยผู้สอนและคนอื่นเป็นที่พึ่งในการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบพึ่งพา คือ ชอบผู้สอนที่มีประเด็นการสอนที่ชัดเจนสรุปเนื้อหาสาระการเรียนให้มีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน

2.5 การเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะพยายามเรียนหรือทำสิ่งต่างๆให้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียน เพื่อให้ได้รับรางวัลหรือคำชมเชยจาก

ผู้สอน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบแข่งขัน คือเป็นผู้นำกลุ่มสร้างความประทับใจให้กับผู้สอน ทำงานที่โดดเด่น ชอบครอบงำคนอื่นเวลาอภิปรายปัญหา ชอบกิจกรรมที่แสดงว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น

2.6 การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ต้องการความรู้ ชอบเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบมีส่วนร่วม คือมีความรับผิดชอบในการเรียนชอบการเรียนการสอนแบบอภิปราย ชอบทำงานที่เกี่ยวกับการเรียนชอบการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Teaching) ชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ดี

3. ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น

4. นักศึกษาปริญญาตรี หมายถึง ผู้ที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 3 ระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลและเอกชน ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

5. ผลการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา หมายถึง เกรดการเรียนเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนถึงปัจจุบัน

1.6 ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากข้อจำกัดด้านงบประมาณ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาภาษาต่างประเทศที่มีความจำเป็นต่อธุรกิจต่างๆ ในปัจจุบัน 3 ภาษา ซึ่งได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น และเลือกศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยที่ได้รับความนิยมและมีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศครบทั้ง 3 ภาษา ซึ่งตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

1.7 ขอบเขตของการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichmann (1975) โดยจำแนกลักษณะของการกระทำหรือพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 รูปแบบคือแบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) และแบบมีส่วนร่วม (Participant)

2. ด้านพื้นที่ ศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนที่เปิดสอนสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 8 แห่งคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร

นทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและ มหาวิทยาลัยรังสิต

3. ด้านประชากร ศึกษานักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ที่เรียนสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2558 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 8 แห่ง คือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต

4. ด้านเวลา การวิจัยนี้ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาปริญญาตรี
2. ได้ทราบความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาปริญญาตรี
3. ได้ทราบความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาปริญญาตรี
4. ได้แนวทางในการแนะนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมให้กับนักศึกษา
5. ได้แนวทางในการเตรียมการสอนของผู้สอน
6. ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้เรียนและผู้สอน
7. ได้นำความรู้ที่ได้จากการวิจัยนี้ไปต่อยอดงานวิจัยและงานวิชาการอื่นๆ ต่อไป
8. ใช้เป็นแนวทางแก่ผู้วิจัยที่สนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ทำวิจัยต่อยอดต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1.เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในประเทศไทย 2.เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา และ 3.เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

2.1 แนวคิดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.2 แนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้

2.2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

2.2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้

2.2.3 ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรอันเป็นผลมาจากการฝึก การปฏิบัติ (Hilgard and Bower, 1981)

การเรียนรู้ตามความหมายของ Mednick (1962 อ้างถึงใน ธนวรรณ สีนประเสริฐ, 2556 น. 18) มี 4 ลักษณะ คือ

1. การเรียนรู้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
2. การเรียนรู้เป็นผลจากการฝึกฝน
3. การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร มิใช่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชั่วคราว
4. การเรียนรู้ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่จะทราบจากการกระทำที่เป็นผลจากการเรียนรู้

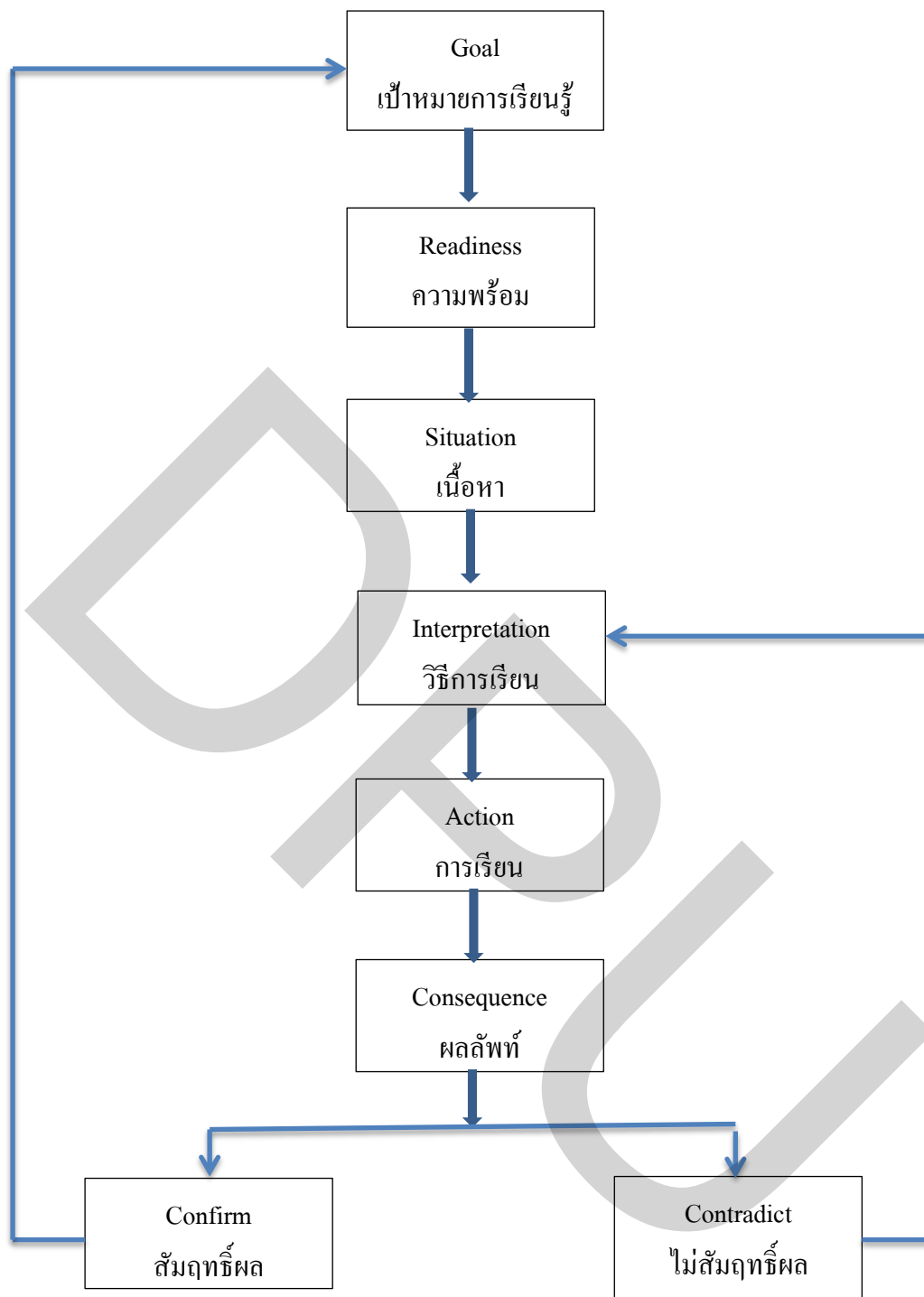
ดังนั้นพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลง ที่เป็นผลจากการเรียนรู้ จะเกิดการเปลี่ยนแปลง 3 ประการ ดังนี้ (Bloom, 1976)

1. การเปลี่ยนแปลงทางความรู้ ความเข้าใจ และความคิด (Cognitive Domain) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาใหม่ เกิดความรู้ ความเข้าใจในสิ่งนั้นๆ

2. การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Domain) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ เมื่อได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ผู้เรียนเกิดความรู้สึกทางจิตใจ ความสนใจ เกิดเป็นความเชื่อ เจตคติ ทักษะค่านิยม เป็นต้น

3. การเปลี่ยนแปลงทางทักษะ (Psychomotor Domain) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจ ความคิด และเกิดความรู้สึก เกิดความสนใจ และนำสิ่งที่ได้เรียนและรู้ไปปฏิบัติจนเกิดความชำนาญมากขึ้นจนเป็นทักษะที่อยู่ในตัวของผู้เรียน เช่น การฝึกทักษะภาษาต่างประเทศ การฝึกทักษะกีฬา เป็นต้น

การเรียนรู้ เป็นกระบวนการจากการไม่รู้ไปสู่การรู้ ดังนั้นการเรียนรู้ต้องอาศัยวุฒิภาวะ วุฒิภาวะ คือ ระดับความเจริญเติบโตของร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ของผู้เรียนในแต่ละวัย นอกจากนี้การเรียนรู้ต้องอาศัยความพร้อมของผู้เรียนด้วย ในการเรียนรู้สิ่งเดียวกันผู้เรียนอาจเรียนรู้ได้ไม่เท่ากัน เพราะมีความพร้อมและความสามารถที่แตกต่างกัน และใช้วิธีการเรียนรู้ต่างกัน ผลของการเรียนรู้อาจได้รับมากน้อยต่างกัน ดังนั้น Cronbach (1963) กล่าวว่า การเรียนรู้จะประสบความสำเร็จองค์ประกอบของการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ผู้เรียนต้อง 1) มีเป้าหมาย (Goal) 2) มีความพร้อม (Readiness) เป็นลักษณะเฉพาะของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งหมายถึง วุฒิภาวะของผู้เรียนด้วย 3) สถานการณ์หรือสิ่งเร้า (Situation) หมายถึงเนื้อหาที่จะเรียน 4) การหาช่องทางหรือวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน (Interpretation) 5) การลงมือกระทำ (Action) คือ การลงมือตอบสนองต่อสถานการณ์หรือสิ่งเร้าต่างๆ หลังจากตอบสนองสิ่งเร้าหรือสถานการณ์แล้ว เกิด 6) ผลที่ตามมา (Consequence) ซึ่งจะมี 2 ลักษณะ คือ ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย (Confirm) และเรียนรู้เรื่องใหม่โดยเริ่มการตั้งเป้าหมายใหม่ต่อไป ถ้าไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย (Contradict) คือ ปรับปรุงช่องทาง วิธีการเรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ดังกระบวนการเรียนรู้ตามแผนภาพข้างล่าง

ภาพที่ 1 องค์ประกอบและกระบวนการเรียนรู้

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คราเชน (Krashen, 1987, pp. 35-40 อ้างถึงใน สมพร โภมารทัต, 2548, น. 23-25) กล่าวถึง สมมติฐานการเรียนรู้และการรู้ภาษา (The Acquisition Learning

Hypothesis) ซึ่งสรุปได้ว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาของคนเรามี 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (Language Acquisition) และการเรียนภาษา (Language Learning)

1. การรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีกระบวนการคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว ผู้เรียนจะไม่คิดว่ากำลังเรียนภาษาอยู่เพราะมุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ผู้เรียนมักไม่รู้ตัวว่าได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาแล้ว เพราะไม่มีการเน้นเรื่องกฎเกณฑ์ดังกล่าว แต่ผู้เรียนจะรู้สึกได้ถึงความถูกต้องของภาษา แม้จะไม่ได้เรียนรู้กฎเกณฑ์โดยตรง การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติ และไม่เป็นทางการ

2. การเรียนภาษา (Language Learning) เป็นวิธีการเรียนภาษาอย่างรู้ตัว เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก ผู้เรียนจะสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้ มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่เรียน แต่ในกระบวนการเรียนด้วยวิธีนี้ ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวันจึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ

สรุปว่า การรู้ภาษา (Language Acquisition) และการเรียนภาษา (Language Learning) นำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน คือ การรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ส่วนการเรียนภาษา เป็นวิธีการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง มีประโยชน์ในการใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา และใช้ประโยชน์ให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษานั้นๆ ซึ่งถือว่าทั้งการรู้ภาษาและการเรียนภาษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้เพื่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างถูกต้อง

2. แนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้

2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ (2544, น. 2) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ว่า หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของผู้เรียนในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนซึ่งแตกต่างกันตามสติปัญญา ลักษณะเฉพาะของผู้เรียนและสภาพแวดล้อมทางการเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

เหมือนฝัน ศรีศักดิ์ (2551, น.13) ได้ให้ความหมายรูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะที่แสดงถึงวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบและใช้ปฏิบัติเป็นประจำในกระบวนการเรียนรู้ เช่น การแก้ปัญหา การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางการเรียนการสอน

อรุณี อรุณเรืองและคณะ (2556, น.8) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้จนเป็นนิสัยในการเรียนรู้ สร้างความคิดรวบยอด จัดจำข้อมูล และนำความรู้มาใช้ให้เป็น

ประโยชน์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ โดยมีความชอบ ความถนัด เจตคติ ประสบการณ์ และบุคลิกภาพของผู้เรียนแต่ละคนเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้

Page and Thomas (1980) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบและนำมาใช้ในการเรียนของตน เช่น บางคนชอบเรียนด้วยการฟังมากกว่าการอ่าน เป็นต้น

Keefe (1979, p.4) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะทางความรู้ ทางอารมณ์ และทางความรู้สึกที่บ่งชี้ถึงวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ ในการมีปฏิสัมพันธ์และการโต้ตอบกับสภาพที่ใช้เรียนรู้

Cornett (1983) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบที่ให้แนวทางต่อพฤติกรรม การเรียน

Kolb (1984) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนชอบใช้ในการแสวงหา การเข้าถึง และการจัดการข้อมูลที่ต้องการเรียนรู้

Ellis (1985, p.52) ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนใช้อย่างสม่ำเสมอในการเรียน การคิด การทำพฤติกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับการเรียน

Dunn and Griggs (1987) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการสอนของผู้สอนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางร่างกายและจิตใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน

Merriam and Caffarella (1991) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ใช้ในการจัดการการเรียนรู้ และการใช้สิ่งที่เรียน

Mumford (1992, p.2) อธิบายรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมีประสบการณ์ เจตคติ และบุคลิกภาพเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม การเรียนรู้

James and Gardner (1995) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่ซับซ้อนที่ผู้เรียนใช้ในการรับรู้ จัดการ เก็บรวบรวมและการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ออกมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

Swanson (1995) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมและทัศนคติเฉพาะที่มีความสัมพันธ์ต่อบริบทของการเรียนรู้

Grasha (1996) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ความชอบที่ผู้เรียนใช้ในการคิดและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ในห้องเรียนที่แตกต่างกัน

Cassidy (2004) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง การประยุกต์ใช้ลักษณะเฉพาะบุคคลในการแก้ปัญหา ในการคิด ในการรับรู้ และการจำ

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะของการกระทำหรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบและนำมาใช้ในการเรียนรู้ การคิด การแก้ปัญหา และการตอบสนองต่อการเรียนรู้เรื่องนั้นๆ

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้

จากการศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่างๆ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่ได้เป็นแนวคิดใหม่ มีการศึกษามาแล้วตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 19 โดยในปี ค.ศ. 1909 Betts ได้นำเสนอเครื่องมือในการทดสอบจินตนาการของผู้เรียน โดยใช้ชื่อเครื่องมือที่ว่า Betts Inventory หลังจากนั้นมาก็มีผู้ศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในปี ค.ศ. 1923 Carl Jung ได้เสนอแนวคิดเรื่องบุคลิกภาพ โดยที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับงานทางการศึกษา แต่ต้องการบอกความแตกต่างกันของบุคลิกภาพของคนในโลก และให้เห็นความสำคัญของความแตกต่างในบุคลิกภาพเหล่านั้น ซึ่งได้ค้นพบว่า บุคลิกของมนุษย์มี 2 แบบ คือ แบบที่ชอบแสดงออก (Extroversion) เป็นบุคคลที่พอใจอยู่กับการติดต่อกับผู้คน ทำกิจกรรมกับผู้อื่น และมีกิจกรรมต่างๆ กับโลกภายนอก และแบบที่ไม่ชอบแสดงออก (Introversion) เป็นบุคคลที่อยู่ในโลกแห่งความคิด ความรู้สึก และความเพ้อฝันของตนเอง ต่อมาได้เสนอวิธีการเพื่อให้คนทั้งสองแบบได้เรียนรู้โลกภายนอก ซึ่งมี 4 วิธี คือ วิธีใช้การสัมผัส (Sensing) คือ วิธีการเรียนโดยการสัมผัสหรือการฝึกปฏิบัติ วิธีใช้สติปัญญา (Intuition) คือ วิธีการคิดที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและเป็นการคิดเชิงนามธรรม วิธีใช้ความคิด (Thinking) คือ วิธีการคิดเชิงตรรกะและเป็นสิ่งที่เป็ปรนัย วิธีใช้ความรู้สึก (Feeling) คือ วิธีการใช้อารมณ์และสิ่งที่เป็นธรรมชาติ

ในปี ค.ศ. 1975 Grasha and Reichman ได้เสนอรูปแบบการเรียนรู้เชิงพฤติกรรม 6 รูปแบบ คือ รูปแบบการมีส่วนร่วม รูปแบบหลีกเลี่ยง รูปแบบร่วมมือ รูปแบบแข่งขัน รูปแบบอิสระ และรูปแบบพึ่งพา

1. การเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะพยายามเรียนหรือทำสิ่งต่างๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียน เพื่อให้ได้รับรางวัลหรือคำชมเชยจากผู้สอน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบแข่งขัน คือ เป็นผู้นำกลุ่ม สร้างความประทับใจให้กับผู้สอน ทำงานที่โดดเด่น ชอบครอบงำคนอื่นเวลาอภิปรายปัญหา ชอบกิจกรรมที่แสดงว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะร่วมแสดงความคิดเห็นและความสามารถกับผู้อื่น ให้ความร่วมมือกับผู้สอนในทุกสิ่ง ร่วมมือในการเรียน แสดงความคิดเห็นและการทำงานกับคนอื่น การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่นเป็นการส่งเสริม

การเรียนรู้อีกทางหนึ่ง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบร่วมมือ คือ ชอบเรียนกลุ่มเล็กๆ ชอบการเรียนแบบสัมมนา อภิปราย ชอบการเรียนและการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว

3. การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียนเนื้อหาวิชาและการเข้าเรียน ไม่ชอบการมีส่วนร่วมกับคนอื่นและผู้สอนในห้องเรียน ไม่ชอบการเรียนในระบบ ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบหลีกเลี่ยง คือ ไม่ชอบกิจกรรมในห้องเรียน ไม่ชอบการทดสอบ ไม่ชอบการแข่งขันกับคนอื่น ไม่ชอบการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning)

4. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ชอบกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนและวิชาเรียนในชั้นเรียน ต้องการความรู้ ชอบเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบมีส่วนร่วม คือ มีความรับผิดชอบในการเรียน ชอบการเรียนการสอนแบบอภิปราย ชอบทำงานที่เกี่ยวกับการเรียน ชอบการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Teaching) ชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ดี

5. การเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเรียนในสิ่งที่ถูกกำหนดหรือถูกบังคับให้เรียน ไม่ค่อยแสดงความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ชอบอาศัยผู้สอนและคนอื่นเป็นที่พึ่งในการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบพึ่งพา คือ ชอบผู้สอนที่มีประเด็นการสอนที่ชัดเจน สรุปเนื้อหาสาระการเรียนให้ มีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน

6. การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสนใจเรียนรู้และคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะเรียนเฉพาะเรื่องที่ตนเองคิดว่าสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ ชอบและมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้และทำงานด้วยตนเองตามลำพังมากกว่าทำงานร่วมกับคนอื่น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบอิสระ คือ มีความมั่นใจที่จะเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเอง จึงชอบเรียนรู้และทำงานคนเดียว สามารถสร้างสรรค์งานได้

Richard Mann (1975) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา มหาวิทยาลัยมิชิแกน ผู้เขียนหนังสือ The College Classroom and The Light of Consciousness ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้เรียนในห้องเรียน และได้แบ่งผู้เรียนออกเป็น 8 แบบ คือ

1. ผู้เรียนแบบวิตกกังวล (The Anxious Dependent Student) ผู้เรียนแบบนี้จะวิตกกังวลมากในคุณภาพของงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนและการสอบ ผู้เรียนจะรู้สึกว่าคุณภาพความสามารถ แต่จะทำในสิ่งที่ตนเองมีความรู้และได้รับความช่วยเหลือจากผู้สอน

2. ผู้เรียนแบบแสวงหาความสนใจ (The Attention Seekers) ผู้เรียนแบบนี้ชอบทำตัวเด่น

ในสังคมมากกว่าการสนใจในการเรียน ผู้เรียนแบบนี้จะพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นๆเพื่อให้เกิดความสนใจและการยอมรับในหมู่เพื่อนๆ

3. ผู้เรียนแบบยินยอม (The Compliant Student) ผู้เรียนแบบนี้จะมุ่งมั่นทำงานที่ผู้สอนมอบหมายอย่างเต็มความสามารถเพื่อผลประโยชน์ทางการเรียนของตนเอง ในขณะที่เดียวกันจะไม่สนใจประสบการณ์อย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ผู้เรียนแบบนี้มักจะทำงานตามที่มอบหมายมากกว่าจะทำงานตามความคิดริเริ่มของตนเอง

4. ผู้เรียนแบบท้อแท้ (Discouraged Student) ผู้เรียนแบบนี้มีทัศนคติต่อตนเองในทางลบ มักจะชอบตำหนิตนเองเมื่อไม่สามารถทำในสิ่งที่หวังหรือตั้งเป้าหมายได้ ไม่ยอมรับเหตุการณ์หรือสถานการณ์อย่างอื่นที่ส่งผลต่อการเรียนของตน นอกจากนั้นผู้เรียนลักษณะนี้ยังชอบแยกตัวออกจากกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน

5. ผู้เรียนแบบผู้กล้า (The Heroes) ผู้เรียนแบบนี้ชอบการเป็นผู้นำ สร้างเอกลักษณ์ของตนเองชอบแสดงออกทางการเรียนและด้านกิจกรรมทั้งสร้างสรรค์และไม่สร้างสรรค์

6. ผู้เรียนแบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนแบบนี้มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความรับผิดชอบต่อการเรียน มีความเข้าใจวัตถุประสงค์และกิจกรรมในการเรียนเป็นอย่างดี

7. ผู้เรียนแบบเก็บตัว (The Silent Student) ผู้เรียนแบบนี้มักพูดน้อย เงียบเฉย ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนไม่ว่าจะเป็นในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนอื่นๆทำให้เกิดความห่างเหินกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกัน

8. ผู้เรียนแบบหลบเลี่ยง (The Spinners) ผู้เรียนแบบนี้จะมองโลกในแง่ร้ายและมองไม่เห็นความสำคัญของการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงทำให้ต้องหลบหลีก ไม่กล้าเผชิญหน้ากับผู้สอน ผู้เรียนลักษณะนี้มีแนวโน้มที่เป็นปฏิปักษ์กับผู้สอนและสร้างความวุ่นวายในชั้นเรียน

Katharine Briggs and Isabel Brigg Myer (1978) ต้องการให้ปัจเจกบุคคลพัฒนาตนเองผ่านความรู้ ความเข้าใจและความชื่นชอบของแต่ละคน และต้องการสร้างความกลมกลืนและผลผลิตจากกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกัน เขาได้นำแนวคิดเรื่องบุคลิกภาพของ Carl Jung มาพัฒนามาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ของมนุษย์โดยเพิ่มจากแนวคิดของ Carl Jung อีก 2 รูปแบบการเรียนรู้ คือ การเรียนรู้ด้วยการตัดสิน (Judging) และการเรียนรู้แบบรับรู้ (Perceiving) ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่าแนวคิดการเรียนรู้ของ Katharine Briggs and Isabel Brigg Myer มี 8 รูปแบบ คือ การเรียนรู้จากคน สถานที่และสิ่งรอบตัว การเรียนรู้จากการคิด และการคิดรวบยอด การเรียนรู้จากการคิดที่เป็นกระบวนการและเป็นรูปธรรม การเรียนรู้โดยการคิดอย่างฉับพลันและเป็นนามธรรม การเรียนรู้เชิงตรรกะและเป็นปรนัย การเรียนรู้โดยการใช้อารมณ์และสิ่งที่เป็นธรรมชาติ การเรียนรู้โดยการวางแผน การจัดระเบียบ การตัดสิน และการเรียนรู้แบบรับรู้

Kolb (1984) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้พัฒนารูปแบบของกระบวนการการเรียนรู้จากประสบการณ์ และรูปแบบการเรียนรู้โดยอาศัยปัจจัย 6 ประการ ได้แก่

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการไม่ใช่ผลลัพธ์
2. การเรียนรู้ คือ การทำพฤติกรรมซ้ำๆหลายๆครั้ง
3. การเรียนรู้เกิดจากปัญหาและการแก้ปัญหา
4. การเรียนรู้เป็นกระบวนการปรับตัวให้ทันโลก
5. การเรียนรู้เป็นผลของการเชื่อมโยงของคนและสิ่งแวดล้อม
6. การเรียนรู้ คือ กระบวนการสร้างความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติ

และแบ่งผู้เรียนตามวิธีการเรียนรู้ (Learning Style) ไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนรู้จากจินตนาการของตนเอง
2. ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนรู้ทางการคิดวิเคราะห์
3. ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนรู้ทางการใช้สามัญสำนึก
4. ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนรู้จากการปฏิบัติของตนเอง

Kolb ได้ทำวิจัยเรื่องประสบการณ์การเรียนรู้และรูปแบบการเรียนรู้ (Experiential and Learning Styles) โดยแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ตามแบบความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Style) เป็น 4 กลุ่ม คือ

1. แบบเอกนัย (Convergent Style) เป็นการเรียนรู้ที่ต้องการรู้เฉพาะเรื่องที่เป็นประโยชน์ และใช้ได้กับสถานการณ์หนึ่งๆเท่านั้น
2. แบบไดเวอร์เจนต์ (Divergent Style) เป็นการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมและแสวงหาทางเลือกหลายๆทางเพื่อสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม
3. แบบซิมิลิทิฟ (Assimilative Style) เป็นการเรียนรู้แบบศึกษา ค้นคว้าอย่างเจาะลึกแล้วนำมาสรุปเป็นหลักการ สร้างกฎเกณฑ์ พัฒนาทฤษฎี กำหนดสมมติฐานและประเด็นของปัญหาได้
4. แบบปรับตัว (Accommodating Style) เป็นการเรียนรู้แบบการลงมือปฏิบัติและทดลองทำสิ่งใหม่ การเรียนเพื่อปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และทำสิ่งต่างๆด้วยวิธีการที่กำหนดขึ้นเอง

Dunn, R. and Dunn, K. (1987) ได้ศึกษาความแตกต่างของผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียน พบว่าบางคนชอบการเรียนคนเดียว บางคนชอบการเรียนเป็นกลุ่ม และบางคนชอบเรียนกับผู้สอนจากงานวิจัยของเขา จึงสรุปผู้เรียนออกเป็น 5 กลุ่มหลักโดยขึ้นอยู่กับรูปแบบการเรียนรู้ที่เขาค้นพบ ได้แก่

1. รูปแบบการเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม (Environmental Dimension) เช่น แสง สี เสียง อุณหภูมิ และการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

2. รูปแบบการเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับอารมณ์ (Emotional Dimension) ได้แก่ แรงจูงใจ ความมุ่งมั่น ความรับผิดชอบ และโครงสร้างในการเรียน

3. รูปแบบการเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางสังคม (Sociological Dimension) ได้แก่ การต้องการเรียนคนเดียว ต้องการเรียนเป็นคู่ ต้องการเรียนเป็นกลุ่ม ต้องการเรียนกับผู้ใหญ่ และต้องการเรียนที่มีความหลากหลาย

4. รูปแบบการเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางกายภาพ (Physiological Dimension) ได้แก่ การมีกิจกรรม ระยะเวลาที่เรียน การรับรู้ เป็นต้น

5. รูปแบบการเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางจิตวิทยา (Psychological Dimension) ได้แก่ การเรียนรู้ในภาพรวม การเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ การเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ และการเรียนรู้เชิงเหตุผล

Honey and Mumford (1986) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้โดยอาศัยทฤษฎีของ Kolb โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ตามรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่

1. ผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Activist) เป็นผู้เรียนที่ชอบการทดลอง ชอบทำกิจกรรม แก้ปัญหาด้วยการระดมความคิด และชอบทำงานเป็นกลุ่ม

2. ผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้ทฤษฎี (Theorist) ได้แก่ผู้เรียนที่ชอบเรียนด้วยการวิเคราะห์และสังเคราะห์

3. ผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ (Pragmatist) ผู้เรียนแบบนี้ชอบกิจกรรมที่ทำทนาย เพื่อต้องการพิสูจน์ว่าทฤษฎีและเทคนิคต่างๆที่ได้เรียนมาแล้วนั้นสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงหรือไม่

4. ผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้แบบพิจารณาไตร่ตรอง (Reflector) ผู้เรียนแบบนี้จะเก็บรวบรวมข้อมูลและนำมาวิเคราะห์อย่างละเอียดก่อนที่จะสรุปเป็นหลักการ

2.3 ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้

ความสำคัญและประโยชน์ของรูปแบบการเรียนรู้ เป็นที่ยอมรับในวงการศึกษา และมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ ดังต่อไปนี้

Dunn (1992) กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ว่า ผู้เรียนสามารถบอกแนวทางที่จะเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพได้

Gregorce (1979, p.234) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่แตกต่างกันที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้และปรับให้เหมาะสมกับตน รูปแบบการเรียนรู้จะเป็นเครื่องบ่งบอกว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการคิดอย่างไร เช่น บางคนคิดเป็นรูปธรรม บางคนคิดเป็นนามธรรม หรือบางคนสามารถคิดได้ทั้งสองแบบ สิ่งที่ทำให้รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน ได้แก่ 1) ธรรมชาติ 2) วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม 3) ลักษณะเฉพาะของบุคคลนั้นๆ

Susan (1998) ได้กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการสอน ดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนใช้เป็นข้อมูลในการปรับวิธีการสอน
2. ทำให้การสอนตอบสนองต่อความแตกต่างของผู้เรียน
3. ทำให้สามารถสื่อสารกับผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน
4. ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
5. ทำให้สามารถใช้ในการวางแผนการสอน และกำหนดงานที่มอบหมายให้

เหมาะสมกับผู้เรียน ขอบเขตของวิชา และอาชีพของผู้เรียนในอนาคตได้

Cassidy (2004) กล่าวถึง ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่ปัจเจกบุคคลเลือกไปใช้ในการเรียนรู้มีผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Keefe (2005, p. 16-18) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมด้านการเรียนการสอนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เป็นแนวทางในการพิจารณาถึงกระบวนการเรียนการสอนและแนวคิดของผู้เรียน นอกจากนี้ยังใช้ในการวางแผนจัดการเรียนการสอนของผู้สอนและผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนต้องจัดให้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน โดยกล่าวถึงหลักการวิเคราะห์ลักษณะของผู้เรียนประกอบด้วย

1. ระดับของการพัฒนา (Developmental Characteristics) หมายถึง ระดับความพร้อมของผู้เรียนแต่ละคนที่มีต่อการเรียน เช่น การรับรู้ผ่านทางกรมองเห็น การออกเสียงภาษา และทักษะในการคิด เป็นต้น

2. รูปแบบการเรียนรู้ (Student Learning Style) หมายถึง พฤติกรรมในการจัดการเรียนรู้ ความโน้มเอียงทางทัศนคติ การตอบสนองทางร่างกาย ที่ทำให้ผู้เรียนชอบรูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน

3. ภูมิหลังการเรียนรู้ (The Learning Style Profile) หมายถึง การประเมินผู้เรียนโดยเกณฑ์ 4 ด้าน คือ การสนองตอบต่อสิ่งที่รับรู้ รูปแบบการคิด ความชอบในการเรียนรู้ ความชอบในการสอน การรู้ภูมิหลังการเรียนรู้ของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้สอนวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อนของผู้เรียน และทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

Mehraj Ahmad Bhat (2014) ได้กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้เป็นการเรียนรู้ส่วนบุคคลที่มีผลเป็นอย่างมากต่อการเรียนรู้ของบุคคลนั้น

2. การรู้รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และทำให้การเรียนการสอนสนุกสนาน

3. รูปแบบการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนรู้ว่าจะเรียนอย่างไร และผู้สอนรู้ว่าจะจัดการเรียนการสอนอย่างไร

4. รูปแบบการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อการวางแผนการเรียนการสอน

5. ผู้สอนสามารถใช้รูปแบบการเรียนรู้ในการให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองของผู้เรียน เพื่อให้ได้สนับสนุนการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

6. รูปแบบการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้สอนสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

อัจฉรา ธรรมภรณ์ (2531, น. 33-36) ได้ศึกษาถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ พบว่าผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ตนเองชอบแตกต่างกัน จึงเป็นความจำเป็นที่ผู้สอนจำเป็นต้องสำรวจการเรียนรู้ของผู้เรียนก่อนการเรียนการสอน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและเนื้อหาวิชา อีกทั้งยังสามารถป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในชั้นเรียนได้

อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์ (2533, น. 14-15) รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้ผู้สอนนำมาใช้ในการวางแผนและจัดกิจกรรมการเรียนให้สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

กรมวิชาการ (2544, น.4) กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้โดยสรุปว่า ผู้สอนที่ใส่ใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนจะทราบได้ว่าผู้เรียนชอบวิธีการเรียนแบบใดที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด ผู้สอนสามารถวางแผนการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จมากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนดีขึ้น

ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ (2546, น.102-103) กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ว่าผู้สอนนอกจากจะให้ความสนใจเรื่องเนื้อหาที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ ยังต้องเห็นความสำคัญของรูปแบบการเรียนของผู้เรียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนการเรียนการสอน ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนแบบใดที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ เพราะถ้าผู้สอนสามารถจัดรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มที่ นอกจากนี้จะเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อันดีในชั้นเรียน

วรวงศ์ ไชยฤกษ์ (2549, น.76-77) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนและวิธีการเรียนของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะรูปแบบการเรียนจะช่วยให้การจัดการเรียน การจัดการกิจกรรมการเรียน สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียน ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนได้รับความร่วมมือจากผู้เรียนและมีความน่าสนใจมากขึ้น

สุระ ประธานและคณะ (2549, น.1) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนจะช่วยให้ผู้สอนนำไปใช้ในการออกแบบวิธีสอน ออกแบบการจัดการกิจกรรมการเรียน และจัดทำสื่อการสอนให้สอดคล้องกับความถนัดในการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้และมีความสามารถในสาขาวิชานั้นอย่างมีคุณภาพ

ทิตินา เขมมณี (2551, น.29-31) ได้กล่าวถึงลีลาการเรียนรู้อิง (Learning Styles) ผู้วิจัยขอสรุปความสำคัญเป็นดังนี้ คือ

1. ทำให้ผู้สอนมีความเข้าใจผู้เรียน เข้าใจพฤติกรรมและปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้เห็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ และการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม
2. การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในรูปแบบที่ตนเองชอบหรือถนัด สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นและรวดเร็วขึ้น และเป็นการป้องกันปัญหาการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนอีกด้วย
3. ความเข้าใจในลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนจะทำให้ผู้สอนมองเห็นจุดด้อยของผู้เรียน จะช่วยให้สามารถแก้ปัญหาการเรียนรู้และให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
4. ผู้สอนต้องตระหนักถึงความแตกต่างของลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนจะสามารถปรับรูปแบบการสอนให้หลากหลายเพื่อตอบสนองกับลีลาของผู้เรียน
5. การที่ผู้เรียนได้ทราบว่าตนเองชอบการเรียนรู้แบบใด และไม่ชอบแบบใดก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเตรียมตัวในการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

หทัย ดาวสวดใส (2554, น.98) กล่าวว่า นอกจากผู้สอนจะต้องเข้าใจปัญหาด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนแล้ว ในขณะเดียวกันจะต้องรู้ว่าผู้เรียนมีความชอบในการเรียนแบบใด เพื่อที่จะได้เลือกรูปแบบการเรียนและกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากที่สุด

ลิตานันท์ ศรีวรรณ (2556, น. 13) กล่าวว่า ลีลาการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ (Learning Styles) ของผู้เรียนมีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดวิธีการสอนของผู้สอน การศึกษาลีลาการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้สามารถเอื้อประโยชน์ในการเตรียมการสอนและการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนได้เหมาะสมกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน หากผู้เรียนมีโอกาใช้ลีลาการเรียนรู้ของตนเองในการเรียนรู้อาจมีผลต่อประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่พัฒนาขึ้น

รังสรรค์ เฟื่องพัด (2554) กล่าวว่า การที่ผู้สอนได้ศึกษาและสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน จะทำให้ทราบว่ารูปแบบการเรียนรู้ใดที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุด เพิ่มแรงจูงใจในการเรียน และปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ถ้าผู้เรียนพอใจและตั้งใจในการเรียนแล้ว ก็จะเป็นลดปัญหาและพฤติกรรมต่างๆที่ไม่เหมาะสม ทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ง่าย และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพิ่มความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน ส่งผลให้ผู้เรียนและผู้สอนสามารถสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน และแบ่งปันประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุข

จากข้อมูลที่ได้ศึกษามาแล้วนั้น สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสำคัญและจำเป็นต่อผู้เรียนและผู้สอน ดังต่อไปนี้

1. ส่วนของผู้เรียน

- 1.1 รูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเรียนและรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรวดเร็ว
- 1.2 ผู้เรียนมีความสุขและสนุกในการเรียน
- 1.3 ผู้เรียนเรียนได้อย่างไม่วิตกกังวล
- 1.4 ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเรียนรู้ และกล้าที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
- 1.5 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น
- 1.6 ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อเนื้อหาที่เรียน และผู้สอน
- 1.7 ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน

2. ส่วนของผู้สอน

- 2.1 ใช้รูปแบบการเรียนรู้เป็นแนวทางในการวางแผนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียน การให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และการแก้ปัญหาการเรียนของผู้เรียน และสามารถสร้างองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เรียน
- 2.2 ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้สอนตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เรื่องรูปแบบการเรียนรู้ที่ได้มีผู้ศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศไว้เป็นจำนวนมาก ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกล่าวเฉพาะงานวิจัยที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้

ชวนสิทธิ์ สุชาติ (2532) ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา วัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนิสิตของสาขาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำแนกตามวิชาเอก เพศ สถาบัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยจัดแบ่งการเรียนรู้เป็น 6 แบบ ตามแนวของ Grasha and Reichman ผลการศึกษา พบว่า

1. นิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลี้ยงและแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกัน
2. นิสิตที่มีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระแตกต่างกัน
3. นิสิตที่ต่างสถาบันมีรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบ คือ แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลักเลี้ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และ แบบพึ่งพา ไม่แตกต่างกัน
4. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลี้ยงและแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกัน นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลี้ยงสูง และ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูง

สหัส แร่นาค (2546) ศึกษาแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมา คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระน้อยที่สุด นักเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้ต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นิศากร เจริญดี (2550) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้ต่างกัน โดยใช้บทเรียนบนเว็บ วิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์ 2 พบว่า นักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้ต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีผลการเรียนสูงที่สุด

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551, น. 15-26) ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีน ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เป็นอันดับแรก รองลงมา คือ แบบอิสระ แบบ

ร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับในการเรียนภาษาจีน และนิสิตที่มีเพศต่างกันใช้รูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีสาขาวิชาที่ต่างกัน ได้ใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด

ณัฐนุช มั่นสาคร (2553) ศึกษาารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำแนกตามเพศ คณะวิชา และผลการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาร้อยละ 35.40 ไม่มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาชอบ ร้อยละ 19.30 ชอบใช้การเรียนหนึ่งรูปแบบ ร้อยละ 45.30 ชอบรูปแบบการเรียนมากกว่า 1 รูปแบบ รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาชอบมากที่สุดสามอันดับแรก คือ การเรียนแบบกลุ่ม การเรียนด้วยการปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การฟัง ตามลำดับ นักศึกษาที่มีเพศ คณะวิชา และผลการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ทัศนีย์ หนูนาถ (2553) ศึกษาผลความสอดคล้องของแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ชั้นปีที่ 1-5 จำนวน 729 คน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบอิสระ การเรียนแบบพึ่งพา การเรียนแบบแข่งขัน และการเรียนแบบหลีกเลี่ยงในสัดส่วนที่เท่ากันตามลำดับ และนักศึกษากลุ่มใหญ่รับรู้ว่าคุณสอนส่วนใหญ่มีแบบการสอนแบบผู้เชี่ยวชาญมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การสอนแบบผู้เป็นตัวอย่าง การสอนแบบผู้อำนวยความสะดวก การสอนแบบผู้มีระเบียบแบบแผน และการสอนแบบให้อิสระ ตามลำดับ นักศึกษาทุกสาขาวิชามีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ความสุขในการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละสาขาในกลุ่มที่มีการเรียนแบบสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับการสอนของผู้สอน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ทนงศักดิ์ โสวจัสดากุล (2554) ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้อิงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 320 คน จำแนกตามเพศ และสาขาวิชา ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ทั้งนี้เพราะ การศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่ผู้เรียนต้องค้นคว้า และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากการทำงานเป็นกลุ่มและมีการนำเสนองานที่ทำร่วมกัน ทำให้นักศึกษาได้ค้นพบตนเองเข้าใจความต้องการและทราบถึงความสามารถของตนเอง ได้รับประสบการณ์จากชีวิตจริง ได้ฝึกทักษะการคิด ทักษะการจัดการความรู้ ทักษะการแสดงออก และทักษะการทำงานอื่นๆ รองลงมา คือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบ

ร่วมมือ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับ นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

กรรณิกา ประพันธ์ และคณะ (2555) ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้อุทิศสู่การ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 6 ขั้นตอน สามารถเสริมสร้างทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และ กุลฤดี จิตตานันต์ (2556) ศึกษา รูปแบบการเรียนของนักศึกษา หลักสูตรพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีราช และเปรียบเทียบรูปแบบการเรียน จำแนกตามชั้นปีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ผู้เรียนใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในระดับสูง รองลงมาได้แก่ แบบพึ่งพา แบบอิสระ และแบบแข่งขัน ส่วนรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาใช้ในระดับน้อย เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระ แบบร่วมมือ และแบบมี ส่วนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 นักศึกษาใช้ รูปแบบการเรียนที่หลากหลายเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงมีพฤติกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียน เช่น ทำการบ้าน ทำรายงาน อ่านหนังสือ ศึกษา ค้นคว้าในห้องสมุด และซักถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สิตานันท์ ศรีวรรณนะ (2556) ศึกษาเรื่องการศึกษาลีลาการเรียนรู้อุทิศของนักศึกษาที่เรียน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลง เรียนวิชาภาษาไทย 1 ถึง ภาษาไทย 6 ในปีการศึกษา 2555-2556 จำนวน 99 คน ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาใช้ในการเรียนมากที่สุด คือ แบบมีส่วนร่วม รองลงมา คือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันและแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับ

พูลสุข เจนพานิชย์ และพรศรี ดิสรเตตวัฒน์ (2558) ศึกษา รูปแบบการเรียนของนักศึกษา พยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 724 คน ผลการศึกษา พบว่า การจัดการเรียนการสอน ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ควรจัดรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ ได้แก่ การจัดอภิปราย กลุ่มย่อย สัมมนา การแสดงบทบาทสมมติ และสนับสนุนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ใน ทุกกระบวนการ เช่น มีส่วนร่วมในการทำวัตถุประสงค์ในการเรียน และ การประเมินผลการเรียน เป็นต้น

Wessel et al. (1999) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้กับความสามารถในการแก้ปัญหาของนักศึกษาสาขากายภาพบำบัด ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของนักศึกษา

Yeung et al. (2005) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาเคมีของมหาวิทยาลัยซิดนีย์พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการสอนได้ด้วย

Su (2007) ศึกษาการสอนโดยใช้เว็บช่วยสอนและรูปแบบการเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนมัธยมเกรด 8 ในเมืองเทาหยวน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีผลการเรียนที่หลากหลาย

Wam (2009) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ โดยศึกษากับนักศึกษาในประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Damavandi et al. (2011) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน โดยศึกษากับนักเรียนมัธยมในกรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Jung et al. (2013) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษากายภาพบำบัดระดับปริญญาตรีในประเทศไต้หวัน วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Chermahini et al. (2013) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สองในประเทศอิหร่าน ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถใช้คาดการณ์ผลการเรียนภาษาที่สองได้ด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในประเทศไทย 2. เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาโดยมีระเบียบวิธีวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

3.1 ประชากรและตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ระดับปริญญาตรี ที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2558 ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 8 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 1200 คน¹

3.1.2 การกำหนดขนาดของตัวอย่างในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดขนาดของตัวอย่างด้วยตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 อ้างใน ศิริชัย กาญจนวสี, 2550) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนที่ผู้วิจัยยอมรับได้เท่ากับ 5% กำหนดขนาดตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่นตามสัดส่วนของประชากรที่เรียนทั้งหมด ได้ขนาดตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ 264 คน ภาษาจีน 160 คน และภาษาญี่ปุ่น 160 คน กำหนดขนาดตัวอย่างผู้เรียนภาษา 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่นจากมหาวิทยาลัย 8 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต ได้ขนาดตัวอย่างในการวิจัยตามตารางต่อไปนี้

¹ ข้อมูลจากการสอบถามฝ่ายทะเบียนและประมวลผลของมหาวิทยาลัย 8 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต

มหาวิทยาลัย	ภาษาอังกฤษ		ภาษาจีน		ภาษาญี่ปุ่น	
	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	90	33	38	20	35	20
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	100	33	50	20	35	20
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	95	33	35	20	30	20
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	70	33	40	20	40	20
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	70	33	35	20	28	20
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	80	33	40	20	32	20
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	80	33	40	20	37	20
มหาวิทยาลัยรังสิต	60	33	38	20	35	20
รวม	645	264	316	160	272	160

3.1.3 ทำการสุ่มนักศึกษาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงสาขาวิชาของนักศึกษา จากนั้นสุ่มตัวอย่างผู้เรียนจากกลุ่มเรียน ในกรณีมีหลายกลุ่มโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับสลากกลุ่มเรียน และสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงในกรณีที่มีกลุ่มเรียนเพียง 1 กลุ่ม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์สำหรับการสนทนากลุ่มย่อยการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3.2.2 วิธีการสร้างเครื่องมือการวิจัย มีกระบวนการ ดังนี้

3.2.2.1 แบบสอบถามเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับที่ดัดแปลงจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ (Student Learning Style) ของ Grasha and Reichmannแบบสอบถาม ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ สถาบันการศึกษา สาขาวิชา ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสม ผลการเรียนรู้ภาษา เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีทั้งหมด 60 ข้อ

3.2.2.2 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบ

ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งเป็นการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความเหมาะสมของคำถาม ความเข้าใจของผู้ตอบ และการสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

คะแนน + 1 หมายถึง ผู้ประเมินแน่ใจว่าข้อความดังกล่าววัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

คะแนน 0 หมายถึง ผู้ประเมินไม่แน่ใจว่าข้อความดังกล่าววัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

คะแนน - 1 หมายถึง ผู้ประเมินแน่ใจว่าข้อความดังกล่าววัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.2.2.3 นำคะแนนการประเมินที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินในแต่ละข้อมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC)

$$\text{สูตรการหาค่า IOC} = \frac{\sum R}{n}$$

$\sum R$ หมายถึงผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทุกคน

n หมายถึงจำนวนผู้เชี่ยวชาญ (5 ท่าน)

ผู้วิจัยตั้งเกณฑ์การคัดเลือกข้อคำถาม ดังนี้ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80-1.00 จะคัดเลือกไว้ แต่หากข้อคำถามใดที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.80 จะพิจารณาปรับปรุงหรือไม่คัดเลือกไว้ ข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะ จะนำมาพิจารณาปรับปรุง ผลการตรวจสอบพบว่าข้อคำถามทุกข้อมีค่า IOC ที่ระดับ 1.00

3.2.2.4 ปรับแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แบบสอบถามที่เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ แบบสอบถาม ประกอบด้วย เนื้อหาดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย รูปแบบการเรียนรู้ 6 รูปแบบคือ แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพาแบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วมรวม 60 ข้อ

3.2.2.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 คณะการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตจำนวน 50 คน ที่ไม่ใช่ตัวอย่างจริง แล้วนำแบบสอบถามที่ได้ไปหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น โดยการคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Coefficient Alpha) พบว่า แบบสอบถามทั้งชุดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.942 ซึ่งเป็นค่าที่ผู้วิจัยยอมรับ

3.2.2.6 นำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูลจากตัวอย่างที่กล่าวไว้ในข้อ 3.1.3

3.3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาเชิงปริมาณเพื่อให้ได้ข้อมูลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีการดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎีและแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ (Student Learning Style) ของ Grasha and Reichmann (1975) ดัดแปลงจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย สร้างเป็นแบบสอบถามในการวิจัย

1.2 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จ ทำการตรวจสอบคุณภาพความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยดำเนินการ ดังนี้ คือ นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประเมินให้เห็นและประเมินความตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามกระบวนการในข้อ 3.2.2.2 – 3.2.2.5

1.3 ดำเนินการเก็บข้อมูล

1.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ และสรุปผลการศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาเชิงคุณภาพ ดำเนินการ ดังนี้

2.1 นำผลการศึกษาที่ได้จากข้อ 1.4 สรุปและจัดทำข้อคำถามสำหรับการสนทนากลุ่มย่อย

2.2 จัดสนทนากลุ่มย่อย (focus Group Discussion) นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นที่มีผลการเรียนภาษาในระดับดี (ผลการเรียนสูง) สาขาละ 3 คน

2.3 รวบรวมข้อมูลจากการสนทนากลุ่มย่อย และสรุปผลโดยเขียนเป็นรายงานเชิงพรรณนา

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

3.4.1 ติดต่อขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัย 8 แห่ง ที่เป็นตัวอย่างของการวิจัย

3.4.2 เดินทางไปส่งและรับแบบสอบถามด้วยตนเองเมื่อเดือนตุลาคม-ธันวาคม 2558

3.4.3 จัดการสนทนากลุ่มย่อย เดือนเมษายน 2559

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามดังนี้

3.5.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย

3.5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้ง 3 ภาษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.5.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้ง 3 ภาษาโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบที่ 0.05

3.5.4 ความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับเพศและผลการเรียน ภาษาของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ Chi-square Test เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบที่ 0.05

3.5.5 ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มย่อย ทำการรวบรวมข้อมูล สรุปและรายงานเป็นความเรียง

3.5.6 การกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งเป็นการวัดระดับความถี่ในการใช้ โดยแบบสอบถามเป็นแบบแบบประมาณค่า 5 ระดับ ได้กำหนดระดับคะแนนไว้ดังนี้

ความถี่ในการใช้ระดับ 5	หมายถึง	ใช้มากที่สุด
ความถี่ในการใช้ระดับ 4	หมายถึง	ใช้มาก
ความถี่ในการใช้ระดับ 3	หมายถึง	ใช้ปานกลาง
ความถี่ในการใช้ระดับ 2	หมายถึง	ใช้น้อย
ความถี่ในการใช้ระดับ 1	หมายถึง	ไม่เคยใช้เลย

กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยระดับความเห็นเพื่อแปลความหมาย ดังนี้

3.50 - 5.00 หมายถึง	ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก
2.50 - 3.49 หมายถึง	ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับปานกลาง
1.00 - 2.49 หมายถึง	ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับน้อย

บทที่ 4

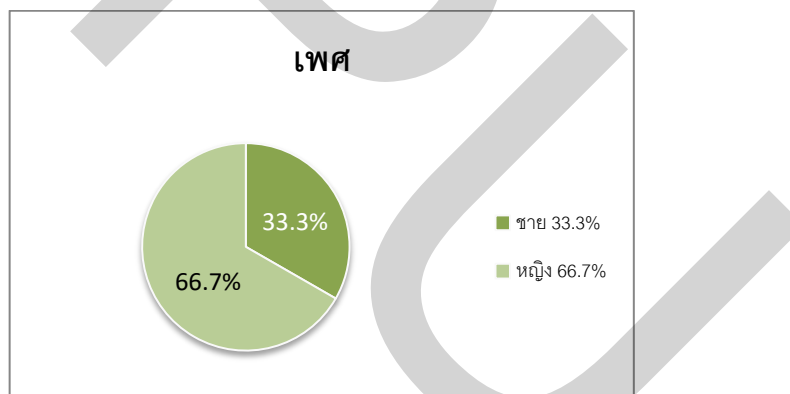
ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยได้รับข้อมูลในส่วน ของแบบสอบถามกลับคืนมา 457 ชุด จากที่แยกไป 584 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78.25 แยกตามสาขาวิชา เป็นสาขาภาษาอังกฤษ 174 ชุด คิดเป็นร้อยละ 65.90 สาขาภาษาจีน 141 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.13 สาขา ภาษาญี่ปุ่น 142 ชุด คิดเป็น 88.45 และแบบสัมภาษณ์ 9 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ค่า ทางสถิติ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอนดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ในตอนต้นที่ 1 จะรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียนที่ตอบแบบสอบถามในเรื่องทั่วไป อาทิ เพศ ผลการเรียนเฉลี่ย ผลการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียนที่ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศ ผลการเรียนเฉลี่ย ผล การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

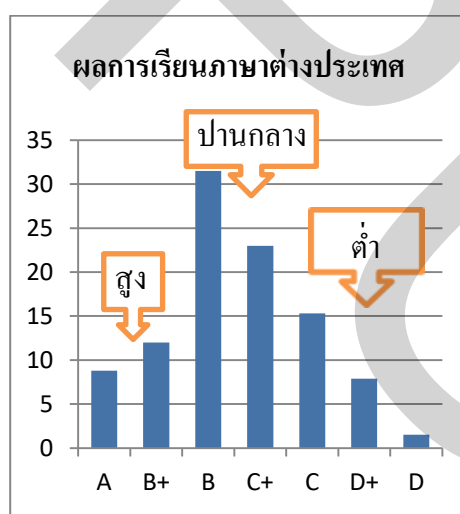
ภาพที่ 2 ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศ

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ 3 สาขาวิชา คือภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ร้อยละ 33.3 เป็นเพศชาย ร้อยละ 66.7 เป็นเพศ หญิง

ภาพที่ 3 ค่าร้อยละของผลการเรียนเฉลี่ย

จากภาพที่ 3 แสดงตัวอย่างของผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้เรียนร้อยละ 10.5 มีผลการเรียนเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป ร้อยละ 28.9 มีผลการเรียนเฉลี่ย 3.00-3.50 ร้อยละ 35.0 มีผลการเรียนเฉลี่ย 2.51-2.99 ร้อยละ 21.0 มีผลการเรียนเฉลี่ย 2.00-2.50 และร้อยละ 4.6 มีผลการเรียนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

ภาพที่ 4 ค่าร้อยละของผลการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากภาพที่ 4 แสดงผลการเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น) หมายถึง เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ/ ภาษาจีน/ ภาษาญี่ปุ่น ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนถึงปัจจุบัน จำแนกออกเป็น 3 ระดับ คือ ร้อยละ 20.8 เป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง (เกรด A และ B⁺) ร้อยละ 54.5 เป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลาง (เกรด B และ C⁺) ร้อยละ 24.7 เป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (เกรด C, D⁺ และ D)

2. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

2.1 ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (n = 457 คน)

รูปแบบการเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ระดับการใช้
แบบอิสระ	3.40	.47	ปานกลาง
แบบหลีกเลี่ยง	3.15	.51	ปานกลาง
แบบร่วมมือ	3.52	.49	มาก
แบบพึ่งพา	3.59	.44	มาก
แบบแข่งขัน	2.62	.68	ปานกลาง
แบบมีส่วนร่วม	3.58	.49	มาก
ภาพรวม	3.31	.34	ปานกลาง

ระดับค่าเฉลี่ยของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ 1.00 - 2.49 หมายถึง ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับน้อย
2.50 - 3.49 หมายถึง ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับปานกลาง
3.50 - 5.00 หมายถึง ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก

จากตารางที่ 1 พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.31$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศ นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับมาก ($\bar{X}=3.59, 3.58$, และ 3.52 ตามลำดับ) และใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และการเรียนรู้แบบแข่งขันในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.40$, 3.15 , และ 2.62 ตามลำดับ)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีแยกตามสาขา

รูปแบบการเรียนรู้	ภาษาอังกฤษ (n = 174)			ภาษาจีน (n = 141)			ภาษาญี่ปุ่น (n = 142)		
	\bar{X}	SD	ระดับการใช้	\bar{X}	SD	ระดับการใช้	\bar{X}	SD	ระดับการใช้
แบบอิสระ	3.47	.44	ปานกลาง	3.33	.52	ปานกลาง	3.39	.45	ปานกลาง
แบบหลีกเลี่ยง	3.08	.49	ปานกลาง	3.20	.50	ปานกลาง	3.18	.53	ปานกลาง
แบบร่วมมือ	3.53	.48	มาก	3.52	.47	มาก	3.50	.52	มาก
แบบพึ่งพา	3.61	.53	มาก	3.60	.46	มาก	3.59	.44	มาก
แบบแข่งขัน	2.53	.67	ปานกลาง	2.74	.72	ปานกลาง	2.60	.63	ปานกลาง
แบบมีส่วนร่วม	3.67	.44	มาก	3.55	.52	มาก	3.52	.51	มาก
ภาพรวม	3.31	.32	ปานกลาง	3.32	.39	ปานกลาง	3.30	.30	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีแยกตามสาขา พบว่า

นักศึกษาสาขาสอนภาษาอังกฤษ มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาสาขาสอนภาษาอังกฤษมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบร่วมมือในระดับมาก

นักศึกษาสาขาสอนภาษาจีน มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาสาขาสอนภาษาจีนมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม และร่วมมือในระดับมาก

นักศึกษาสาขาสอนภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาสาขาสอนภาษาญี่ปุ่นมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม และร่วมมือในระดับมากเช่นเดียวกับนักศึกษาสาขาสอนภาษาจีน

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันจะมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น

รูปแบบการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย			F	Sig.
	อังกฤษ (n = 174)	จีน (n = 141)	ญี่ปุ่น (n = 142)		
แบบอิสระ	3.47	3.33	3.39	3.444	.033*
แบบหลีกเลี่ยง	3.08	3.20	3.18	2.772	.064
แบบร่วมมือ	3.53	3.52	3.50	.151	.860
แบบพึ่งพา	3.61	3.60	3.59	.100	.905
แบบแข่งขัน	2.53	2.74	2.60	3.907	.021*
แบบมีส่วนร่วม	3.67	3.55	3.52	4.066	.018*
ภาพรวม	3.31	3.32	3.30	.251	.778

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานในภาพรวม ค่าสถิติ $F = 0.251$ และมีค่า $Sig. = 0.778$ ซึ่งมากกว่า $\alpha = 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน ดังนั้น นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างกัน คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ การเรียนรู้แบบแข่งขัน และการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม มีค่าสถิติ $F = 3.444, 3.907$ และ 4.066 ตามลำดับ และมีค่า $sig. = 0.033, 0.021$ และ 0.018 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ จึงยอมรับสมมติฐาน ดังนั้น นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ การเรียนรู้แบบแข่งขัน และการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา 3 สาขาวิชา

รูปแบบการเรียนรู้	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
แบบอิสระ	1.635	2	454	.196
แบบแข่งขัน	.621	2	454	.538
แบบมีส่วนร่วม	1.928	2	454	.147

*p < 0.05

จากตารางที่ 4 การทดสอบความแปรปรวนของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา 3 สาขาวิชา พบว่า ค่า Sig. มากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทั้ง 3 สาขาวิชา เท่ากัน จึงดำเนินการวิเคราะห์เปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Scheffe เพื่อพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน แสดงผลในตารางที่ 4-6

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระของนักศึกษา จำแนกตามสาขาวิชาเป็นรายคู่ด้วยวิธีทดสอบแบบ Scheffe Test

		ภาษาอังกฤษ	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น
	\bar{X}	3.47	3.33	3.39
ภาษาอังกฤษ	3.47		.1402*	.0813
ภาษาจีน	3.33	-.1402*		-.0589
ภาษาญี่ปุ่น	3.39	-.0813	-.0589	

*p < 0.05

จากตารางที่ 5 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและนักศึกษาสาขาภาษาจีนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระที่แตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาจีน

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันของนักศึกษา
จำแนกตามสาขาวิชาเป็นรายคู่ด้วยวิธีทดสอบแบบ Scheffe Test

		ภาษาอังกฤษ	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น
	\bar{X}	2.53	2.74	2.60
ภาษาอังกฤษ	2.53		-.2116*	-.0626
ภาษาจีน	2.74	.2116*		.1489
ภาษาญี่ปุ่น	2.60	.0626	-.1489	

*p < 0.05

จากตารางที่ 6 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและนักศึกษาสาขาภาษาจีนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันที่แตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขาภาษาจีนจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของ
นักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาเป็นรายคู่ด้วยวิธีทดสอบแบบ Scheffe Test

		ภาษาอังกฤษ	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น
	\bar{X}	3.67	3.55	3.52
ภาษาอังกฤษ	3.67		.1215	.1458*
ภาษาจีน	3.55	-.1215		.0243
ภาษาญี่ปุ่น	3.52	-.1458*	-.0243	

*p < 0.05

จากตารางที่ 7 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่นใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น

2.3 ศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมติฐานข้อที่ 2 การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษาในภาพรวม (n=457 คน)

การใช้รูปแบบการเรียนรู้	Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient	ความสัมพันธ์
แบบอิสระ	19.673*	.001	.203	มี
แบบหลีกเลี่ยง	5.151	.272	.106	ไม่มี
แบบร่วมมือ	3.712	.446	.090	ไม่มี
แบบพึ่งพา	2.465	.651	.073	ไม่มี
แบบแข่งขัน	7.651	.105	.128	ไม่มี
แบบมีส่วนร่วม	18.303*	.001	.196	มี
รวม	10.687*	.030	.151	มี

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 8 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษา พบว่า ผลการทดสอบในภาพรวม ค่า P-value = 0.030 ซึ่งน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ จึงยอมรับสมมติฐาน ดังนั้น การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.151

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.203 และ 0.196 รายละเอียดแสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 8 และ 9

เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.203) มากกว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.196)

ตารางที่ 9 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา (n=457 คน)

ผลการเรียน	รูปแบบอิสระ(%)			Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
สูง	56.80	42.10	1.10	19.673*	.001	.203
ปานกลาง	45.00	53.40	1.60			
ต่ำ	28.30	67.30	4.40			

จากตารางที่ 9 การทดสอบความสัมพันธ์การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.203

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในระดับปานกลาง

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา (n=457 คน)

ผลการเรียน	รูปแบบมีส่วนร่วม (%)			Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
สูง	71.60	27.40	1.10	18.303*	.001	.196
ปานกลาง	63.10	36.90	0			
ต่ำ	47.80	49.60	2.70			

จากตารางที่ 10 การทดสอบความสัมพันธ์การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.196

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

ตารางที่ 11 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษา กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ (n= 174 คน)

การใช้รูปแบบการเรียนรู้	Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient	ความสัมพันธ์
แบบอิสระ	21.551*	.000	.332	มี
แบบหลีกเลี่ยง	5.212	.266	.171	ไม่มี
แบบร่วมมือ	.838	.933	.069	ไม่มี
แบบพึ่งพา	1.214	.876	.083	ไม่มี
แบบแข่งขัน	4.767	.312	.163	ไม่มี
แบบมีส่วนร่วม	7.917*	.019	.209	มี
รวม	2.478	.290	.118	ไม่มี

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 11 ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ในภาพรวมการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.332 และ 0.209 รายละเอียดแสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 12 และ 13

ตารางที่ 12 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ (n=174คน)

ผลการเรียน	รูปแบบอิสระ(%)			Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
สูง	68.6	31.4	0	21.551*	.000	.332
ปานกลาง	52.1	47.9	0			
ต่ำ	23.3	72.1	4.7			

จากตารางที่ 12 การทดสอบความสัมพันธ์การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.332

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในระดับปานกลาง

ตารางที่ 13 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ (n=174คน)

ผลการเรียน	รูปแบบมีส่วนร่วม (%)			Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
สูง	80	20	0	7.917*	.019	.209
ปานกลาง	69.8	30.2	0			
ต่ำ	51.2	48.8	0			

จากตารางที่ 13 การทดสอบความสัมพันธ์การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ 0.209

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ จะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับมาก แต่นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบนี้ในสัดส่วน (ร้อยละ 80) มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลาง (ร้อยละ 69.8) และนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ร้อยละ 51.2)

ตารางที่ 14 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษา กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาจีน (n= 141 คน)

การใช้รูปแบบการเรียนรู้	Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient	ความสัมพันธ์
แบบอิสระ	.541	.969	.062	ไม่มี
แบบหลีกเลี่ยง	1.128	.890	.089	ไม่มี
แบบร่วมมือ	5.975	.201	.202	ไม่มี
แบบพึ่งพา	5.043	.283	.186	ไม่มี
แบบแข่งขัน	6.014	.198	.202	ไม่มี
แบบมีส่วนร่วม	5.752	.218	.198	ไม่มี
รวม	8.123	.087	.233	ไม่มี

*p < 0.05

จากตารางที่ 14 ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ในภาพรวมการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาจีน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ ไม่พบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษา กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาจีน

ตารางที่ 15 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษา กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น (n= 142คน)

การใช้รูปแบบการเรียนรู้	Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient	ความสัมพันธ์
แบบอิสระ	8.459	.076	.237	ไม่มี
แบบหลีกเลี่ยง	4.117	.390	.168	ไม่มี
แบบร่วมมือ	8.065	.089	.232	ไม่มี
แบบพึ่งพา	3.011	.222	.144	ไม่มี
แบบแข่งขัน	2.980	.561	.143	ไม่มี
แบบมีส่วนร่วม	7.347	.119	.222	ไม่มี
รวม	1.175	.556	.091	ไม่มี

*p < 0.05

จากตารางที่ 15 ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ในภาพรวมการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ไม่พบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษา กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group Discussion)

ผลการวิเคราะห์จากการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group Discussion) นักศึกษาเรียนภาษาต่างประเทศ 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น

คำถามข้อที่ 1 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และ ภาษาญี่ปุ่น ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมในการเรียน ภาษาต่างประเทศในระดับมาก ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรและรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวทำให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จในการเรียน ท่านเห็นด้วยหรือไม่ จงอธิบาย

ผู้ตอบ	ความคิดเห็น
คนที่ 1	เห็นด้วย เพราะการเรียนแบบร่วมมือ ได้ทำงานเป็นกลุ่ม และการเรียนแบบฟังพา เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน แต่ละคนมีความถนัดต่างกัน ได้ช่วยกันเรียนภายในชั้นเรียน ทำให้บรรยากาศภายในชั้นเรียนสนุกสนาน หากมีการเรียนผ่านกิจกรรม ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน จึงช่วยให้สนใจเรียนมากขึ้น ด้วยรูปแบบการเรียนที่กล่าวมานี้ทำให้เรามีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้นๆ ทำให้อยากเรียนรู้มากยิ่งขึ้น
คนที่ 2	เห็นด้วย การเรียนทั้ง 3 รูปแบบ เป็นการเรียนที่ผู้เรียน และผู้สอนต้องมีปฏิสัมพันธ์กัน ผู้เรียนได้ฟังพากัน ได้เรียนรู้ร่วมกันและได้แลกเปลี่ยนความคิดและทัศนคติกันและกัน
คนที่ 3	เห็นด้วย การเรียนทั้ง 3 แบบเป็นการเรียนแบบช่วยเหลือกัน ทำให้กล้าถามและกล้าเรียนรู้มากขึ้น และเป็นการเรียนที่ไม่กดดัน
คนที่ 4	โอเคกับการเรียนภาษาต่างประเทศโดยผู้สอนใช้รูปแบบดังกล่าว การได้ทำกิจกรรมทำให้เกิดความสนุกสนาน ได้ทำงานเป็นทีม ทำให้ไม่เครียด และได้เรียนอย่างอิสระ ไม่กดดัน
คนที่ 5	เห็นด้วยเป็นบางส่วน การเรียนด้วยรูปแบบการเรียนดังกล่าวจะใช้ได้ดีในกลุ่มผู้เรียนที่มีความรับผิดชอบ และมีเป้าหมายการเรียน ผู้เรียนที่ไม่รับผิดชอบ ไม่เข้าร่วมกิจกรรมและปล่อยให้เป็นการละเล่นของกลุ่ม การที่ใช้รูปแบบการเรียนผู้สอนควรพิจารณาและวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้เรียน และเลือกรูปแบบที่เหมาะสม
คนที่ 6	เห็นด้วย รูปแบบการเรียนดังกล่าวเอื้อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน กล่าวคือ การเรียนเป็นกลุ่ม ร่วมมือกัน เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ร่วมมือกันศึกษาค้นคว้าหาวิธีการแก้ปัญหาหรือปฏิบัติกิจกรรมตามความสามารถ ความถนัด หรือความสนใจ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม มีความรับผิดชอบร่วมกันในการทำงาน มีระเบียบวินัย รู้จักทำหน้าที่ ตลอดจนได้ทำงานตามความสนใจ ความถนัด และความสามารถ การเรียนแบบฟังพา เพื่อนช่วยเพื่อน อาจารย์ช่วยลูกศิษย์ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือกันและกัน ผลัดกันสอนกันและกันการเรียนแบบมีส่วนร่วม เป็นการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ในการทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เน้นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง

คนที่ 7	เห็นด้วย เพราะการเรียน 3 แบบ จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหามากขึ้น การเรียนแบบกิจกรรมจะช่วยในการทบทวนความรู้ให้ผู้เรียน และสร้างความกระตือรือร้น การเรียนแบบฟังพาและและร่วมมือจะช่วยผลักดันให้ผู้เรียนได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้กับคนอื่นๆ รวมถึงประสบการณ์ เพื่อเสริมสร้างทักษะในการใช้ภาษาที่ดียิ่งขึ้นด้วย
คนที่ 8	เห็นด้วย การเรียนดังกล่าวทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ มีความกล้ามีความมั่นใจในการพูด ยังช่วยให้เกิดการพัฒนาการพูด และการฟังภาษาด้วย
คนที่ 9	เห็นด้วย เพราะรูปแบบการเรียนดังกล่าวทำให้เกิดการเรียนรู้โดยที่ไม่ต้องท่องจำ

คำถามข้อที่ 2 ในงานวิจัยนี้จัดประเภทรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของGrasha and Reichman (1975) เป็น 6 รูปแบบ คือ

1. การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสนใจเรียนรู้และคิดด้วยตนเองชอบที่จะเรียนเฉพาะเรื่องที่ตนเองคิดว่าสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ต่อไปชอบและมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้และทำงานด้วยตนเองตามลำพังมากกว่าทำงานร่วมกับคนอื่นลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบอิสระคือมีความมั่นใจที่จะเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเองจึงชอบเรียนรู้และทำงานคนเดียวสามารถสร้างสรรค์งานได้

2. การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียนเนื้อหาวิชาและการเข้าเรียนไม่ชอบการมีส่วนร่วมกับคนอื่นและผู้สอนในห้องเรียนลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบหลีกเลี่ยงคือไม่ชอบกิจกรรมในห้องเรียนไม่ชอบการทดสอบไม่ชอบการแข่งขันกับคนอื่นไม่ชอบการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning)

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะร่วมแสดงความคิดเห็นและความสามารถกับผู้อื่นให้ความร่วมมือกับผู้สอนในทุกสิ่งร่วมมือในการเรียนและการทำงานกับคนอื่นลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบร่วมมือคือชอบเรียนกลุ่มเล็กๆชอบการเรียนแบบสัมมนาอภิปรายชอบการเรียนและการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว

4. การเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่ค่อยแสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ชอบอาศัยผู้สอนและคนอื่นเป็นที่พึ่งในการเรียนลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบพึ่งพาคือชอบผู้สอนที่มีประเด็นการสอนที่ชัดเจนสรุปเนื้อหาสาระการเรียนให้มีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน

5. การเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะพยายามเรียนหรือทำสิ่งต่างๆให้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียนเพื่อให้ได้รับรางวัลหรือคำชมเชยจากผู้สอนลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบแข่งขันคือเป็นผู้นำกลุ่มสร้างความประทับใจให้กับผู้สอนทำงานที่โดดเด่นชอบครอบงำคนอื่นเวลาอภิปรายปัญหาชอบกิจกรรมที่แสดงว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น

6. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้

เนื้อหาวิชาต้องการความรู้ชอบเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบมีส่วนร่วมคือมีความรับผิดชอบในการเรียนชอบการเรียนการสอนแบบอภิปรายชอบทำงานที่เกี่ยวกับการเรียนชอบการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Teaching) ชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ดี

รูปแบบการเรียนรู้ใดที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของท่านมากที่สุด

สรุปคำตอบ ผู้เรียนจำนวน 8 คน ตอบว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในการเรียนและกิจกรรมการเรียนส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนมากที่สุด ในขณะที่จำนวน 1 คน ตอบว่าการเรียนแบบฟังพาส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนมากที่สุดรองลงมาก็คือ การเรียนแบบฟังพา การเรียนแบบแข่งขัน และการเรียนแบบอิสระ

คำถามที่ 3 ตามแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichman รูปแบบการเรียนรู้แบบใดที่ท่านชอบให้ผู้สอนใช้สอนภาษาต่างประเทศ เพราะเหตุใด

ผู้ตอบ	ชอบ	เหตุผล
คนที่ 1	รูปแบบฟังพา	คิดว่าเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกัน เพราะแต่ละคนมีความถนัดแตกต่างกัน คนหนึ่งถนัดอย่างหนึ่งแต่อีกคนถนัดอีกอย่าง นำความรู้มาjoinกันก็จะเรียนรู้ได้ทำกัน และยังช่วยลดความกดดัน ลดความตึงเครียดในการเรียน
คนที่ 2	รูปแบบการมีส่วนร่วม	ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน สามารถกล้าแสดงออกทางความคิดเห็น ในความรู้ที่เรียน กล้าพูด ทำให้การเรียนไม่น่าเบื่อ สนุก ทำให้สนใจเรียนมากขึ้น
คนที่ 3	รูปแบบการมีส่วนร่วม	การเรียนแบบมีส่วนร่วม คือ การเรียนผ่านการทำกิจกรรม ทำให้เราได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์จริง ทำให้สนุก ไม่เครียด
คนที่ 4	รูปแบบการมีส่วนร่วม	การใช้กิจกรรมที่พบได้ในชีวิตจริง ทำให้นักศึกษาเห็นประโยชน์ที่ชัดเจน การมีส่วนร่วมทำให้เกิดความสนุกสนาน ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ทำให้รู้จักการทำงานเป็นทีม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกสิ่งที่ตนเองสนใจ ผู้เรียนได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์จากระดมสมองของผู้ร่วมทีม
คนที่ 5	รูปแบบการมีส่วนร่วม	เกิดความเบื่อหน่ายเมื่อต้องฟังบรรยายนานๆ
คนที่ 6	รูปแบบผสม	ชอบรูปแบบการเรียนแบบผสม ในหนึ่งรายวิชาผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่มีหลายรูปแบบ เนื่องจากผู้เรียนในกลุ่มเรียน มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน จัดการสอนให้เอื้อต่อ

		<p>การเรียนรู้ของผู้เรียน หากใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งตลอดเวลา ผู้เรียนจะเบื่อหน่าย ไม่ทำท่าย เหตุผลอีกประการคือ รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศแต่ละรูปแบบต่างก็มีผลดีที่แตกต่างกัน กล่าวคือ</p> <p>การเรียนแบบมีส่วนร่วม ผ่านกิจกรรม น่าจะเหมาะสำหรับการฝึกทักษะการพูดตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยผู้เรียนสามารถจำลองสถานการณ์การใช้ภาษาโดยใช้สำนวนภาษาที่ตนได้เรียนในคาบเรียนที่ผ่านมา</p> <p>การเรียนแบบแข่งขัน เป็นรูปแบบที่กระตุ้นบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนตื่นตัว กระฉับกระเฉง และสนุกสนาน โดยผู้เรียนทุกคนมีโอกาสแข่งขันกันพูด ทำกิจกรรมการเรียน ซึ่งบางครั้งก็มีความจำเป็น</p> <p>การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการเรียนเป็นกลุ่ม เป็นรูปแบบการเรียนที่เสริมสร้างความสามัคคี ฝึกผู้เรียนให้แสดงพฤติกรรมเป็นผู้นำ และผู้ตาม</p> <p>การเรียนแบบอิสระ พึ่งพาตนเอง เป็นรูปแบบที่เปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝึกฝนภาษาออกชั้นเรียน เช่นเรียนกับ โปรแกรมสำเร็จรูปทางออนไลน์ การเรียนแบบนี้ น่าจะเหมาะกับการเรียนเพื่อฝึกทักษะนอกชั้นเรียน</p>
คนที่ 7	รูปแบบการมีส่วนร่วม	กิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน รวมถึงยังช่วยดึงดูดความสนใจทำให้ไม่น่าเบื่อ ยังช่วยทบทวนความรู้ให้กับผู้เรียนด้วย
คนที่ 8	รูปแบบการมีส่วนร่วม	การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากหลายๆ แหล่ง มีความมั่นใจในการพูด ฟัง จนทำให้เกิดการพัฒนา
คนที่ 9	รูปแบบการมีส่วนร่วม	การเรียนรู้ผ่านการมีส่วนร่วมเป็นการเรียนรู้โดยไม่ต้องท่องจำอย่างเดียว

คำถามที่ 4 ตามแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichman รูปแบบการเรียนรู้แบบใดที่ท่าน ไม่ชอบ ให้ผู้สอนใช้สอนภาษาต่างประเทศ เพราะเหตุใด

ผู้ตอบ	ไม่ชอบ	เหตุผล
คนที่ 1	รูปแบบแข่งขัน	เกิดความกดดัน กลัว ไม่กล้า กลัวผิด กลัวขายหน้า
คนที่ 2	รูปแบบแข่งขัน	เป็นการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนมีความกดดัน ผู้เรียนเครียด ผู้เรียนเรียนแบบไม่ตั้งใจ ทำให้ไม่อยากเรียน เกิดผลลัพธ์ทางลบ
คนที่ 3	รูปแบบแข่งขัน	ทำให้เรียนอย่างไม่มีความสุข ต้องใช้ความอดทนมากกับการเรียนแบบนี้
คนที่ 4	รูปแบบแข่งขัน	ผู้เรียนเครียดทำให้ไม่สนใจเรียน
คนที่ 5	รูปแบบแข่งขัน	ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียนเป็นหลัก ตลอดจนการจัดกิจกรรมที่สร้างทัศนคติที่ดี และเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
คนที่ 6	รูปแบบแข่งขัน	หากผู้สอนไม่ได้วิเคราะห์ผู้เรียน การใช้รูปแบบที่ไม่เหมาะสมทำให้ผู้เรียนเบื่อ เครียด ซึ่งเป็นผลเสียกับผู้เรียน
คนที่ 7	รูปแบบแข่งขัน	ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาไม่เพียงพอ ผู้สอนใช้การสอนแบบแข่งขัน ผู้เรียนที่เรียนอ่อนก็จะไม่สนใจในการเรียน แต่ถ้าหากสนใจการเรียนแต่ก็อาจตามบทเรียนไม่ทัน ส่งผลทำให้ผู้เรียนผู้นั้นไม่มีแรงจูงใจที่เรียนต่อไป
คนที่ 8	รูปแบบแข่งขัน	เพราะทำให้ตนเองไม่พัฒนา นานเข้าก็จะไม่อยากเรียน และเบื่อการเรียน
คนที่ 9	รูปแบบแข่งขัน	ทำให้เกิดความเครียด ความเครียดส่งผลต่อการเรียนรู้ ส่งต่อการรับรู้ข้อมูลด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในประเทศไทย 2. เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

5.1 สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยจากข้อมูลเชิงปริมาณ โดยแบบสอบถาม พบว่า

1. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศ นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพา การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในระดับมาก และใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และการเรียนรู้แบบแข่งขันในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาของนักศึกษา พบว่า

นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก

นักศึกษาสาขาภาษาจีน มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาจีนมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมในระดับมากเช่นเดียวกับนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ

นักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่นมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมในระดับมากเช่นเดียวกับนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและภาษาจีน

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกันมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้

แบบอิสระ การเรียนรู้แบบแข่งขัน และการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยปีนรายคู่ พบว่า

นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและนักศึกษาสาขาภาษาจีนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระที่แตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาจีน

นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและนักศึกษาสาขาภาษาจีนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันที่แตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขาภาษาจีนจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ

นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษและนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่นใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น

3. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาของนักศึกษา พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ และแบบมีส่วนร่วมของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ และแบบมีส่วนร่วมในการเรียนภาษาต่างประเทศในสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาจีนและสาขาภาษาญี่ปุ่นไม่พบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษากับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

สรุปผลการวิจัยจากข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการสนทนากลุ่มย่อย พบว่า

1. นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมแบบร่วมมือ และแบบพึ่งพาในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมาก ส่วนใหญ่เห็นด้วยด้วยเหตุผลที่ว่า รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวก่อให้เกิดความสนุกสนานระหว่างการเรียน ได้ช่วยเหลือ พึ่งพากัน และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และผู้เรียนมีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น เพราะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนที่เรียนด้วยกันและจากผู้สอน และเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติมากกว่าการใช้ความจำเพียงอย่างเดียว การเรียนรู้ภาษาให้เกิดผลนั้นต้องมีการฝึกทักษะของตนเอง และฝึกกับผู้อื่น ได้แก่ เพื่อนร่วมเรียน และครูผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ มีส่วนน้อยเห็นด้วยเป็นบางส่วน ด้วยเหตุผลที่ว่า การเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว จะใช้ได้ผลดีในกลุ่มผู้เรียนที่มีความรับผิดชอบ และมีเป้าหมายในการเรียน ดังนั้นผู้สอนควรพิจารณาและวิเคราะห์ผู้เรียนและเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกลุ่มเรียน

2. นักศึกษาส่วนมากกล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ แต่มีนักศึกษาน้อยกล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน และแบบอิสระส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ

3. ตามแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichman นักศึกษาส่วนมากชอบให้ผู้สอนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสอนภาษาต่างประเทศ ด้วยเหตุผลที่ว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม ได้ทำงานกับเพื่อน ได้ทำงานเป็นทีม ได้นำสิ่งที่ได้เรียนจากการเรียนจากรูปแบบนี้ไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้ และที่สำคัญ คือ ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข แต่มีนักศึกษาน้อยชอบการเรียนแบบพึ่งพา ด้วยเหตุผลว่า จะได้ช่วยเหลือกันในส่วนที่ตนเองยังบกพร่อง และส่งเสริมส่วนที่ได้อยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น และชอบการเรียนแบบผสมผสาน ด้วยเหตุผลที่ว่า การเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นเพียงการจัดการเรียนการสอนภาษา (Language Learning) สิ่งที่สำคัญผู้เรียนจะต้องหาโอกาสได้ใช้ภาษาที่เรียนนั้นในสถานการณ์จริง (Language Acquisition)

4. ตามแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichman นักศึกษาทุกคนไม่ชอบให้ผู้สอนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันในการสอนภาษาต่างประเทศ เป็นเพราะรูปแบบดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียด เป็นการแบ่งแยกผู้เรียนที่เรียนดี กับเรียนอ่อน ซึ่งในความเป็นจริงการจัดการเรียนการสอนควรเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน และสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษานั้นๆ อันจะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ และนำความรู้ไปพัฒนาต่อเพื่อใช้ในชีวิตจริงและการประกอบอาชีพได้

5.2 อภิปรายผล

1. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในระดับมาก ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานการศึกษาของกนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) และวันดี วงศ์รัตนรักษ์และกุลฤดี จิตตยานันท์ (2556) แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศชอบการการสอนที่ผู้สอนให้ประเด็นการสอนที่ชัดเจน และสรุปเนื้อหาการสอนให้ ชอบการเข้าเรียนในชั้นเรียน ชอบทำงานและกิจกรรมในชั้นเรียนกับเพื่อนๆเป็นกลุ่มมากกว่าทำงานคนเดียว ให้ความร่วมมือกับผู้สอน แต่ผู้เรียนไม่ค่อยจะแสดงความรู้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Grasha and Reichman (1975) การที่ผู้เรียนเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอนอกจากจะได้เรียนรู้หลักวิชาการของภาษาแล้ว ยังเป็นกระบวนการในการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยแนะนำแก้ไข และปรับปรุงพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างทันทั่วทั้งที่ ดังนั้น ในการเรียนที่ใช้รูปแบบดังกล่าวข้างต้นจะส่งผลให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการรู้ภาษา (Language Acquisition) นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกด้วย ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมีคะแนนค่าเฉลี่ยต่ำสุดซึ่งผลการศึกษาเชิงปริมาณดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพของการสนทนากลุ่มย่อยในงานวิจัยนี้ที่สรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาไม่ชอบการเรียนรู้แบบแข่งขัน เพราะเป็นรูปแบบการเรียน ที่ทำให้ผู้เรียนมีความกดดัน ผู้เรียนเครียด เป็นรูปแบบการเรียนที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ และก่อให้เกิดทัศนคติทางลบต่อการเรียนและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) การเรียนภาษาด้วยรูปแบบการแข่งขัน ผู้เรียนแบบนี้จะเรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำสิ่งต่างๆ ให้ดีกว่าคนอื่นๆในชั้นเรียน และจะต้องพยายามแข่งขันกับเพื่อนๆ เพื่อเอาชนะหรือ หวังรางวัล เช่น คำชมจากอาจารย์ ความสนใจหรือเกรด และมักมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ชนะเสมอ หากในชั้นการเรียนเน้นการเรียนแบบแข่งขันมากเกินไป จะทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีแต่การแข่งขัน ขาดความร่วมมือ ขาดความช่วยเหลือกัน ทำให้เกิดความเครียด และเรียนอย่างไม่มีความสุข ซึ่งเป็นพฤติกรรมการเรียนที่ขัดแย้งกับพฤติกรรมของผู้เรียนที่ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ

2. ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกันมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่ไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของจิตรลดา บานบ่ง (2553) และศิริสุข นาคะเสนีย์ (2557) ที่กล่าวว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะมาจากสาขาวิชาใดก็ตามจะใช้รูปแบบการเรียนภาษาที่ไม่แตกต่างกัน ในประเด็นนี้ผู้วิจัยขออภิปรายว่า การเรียนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยจัดเป็นการเรียนการสอนภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ เป็นการเรียนเพื่อรู้หลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สอง

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า

นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยขอวิเคราะห์ว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา (Language Confidence) ยังไม่เพียงพอ เพราะตามหลักสูตรภาคบังคับของการศึกษาไทย นักเรียนจะต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นต้นไป ในขณะที่ภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือกในสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนจะเริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จึงทำให้นักศึกษามีทักษะในการใช้ภาษาไม่เพียงพอ ทำให้ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียน การอภิปราย การแสดงความคิดเห็นและการคิดวิเคราะห์ เพราะจะต้องใช้ภาษาในการสื่อสารและการแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรวิวรรณ ผ่องศรีใส (2550) ที่ว่า ความสามารถทางภาษา มีผลต่อความมั่นใจทางภาษาและศุภา บุญพิง (2553) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การสอนแบบธรรมชาติจะมีความสามารถทางภาษา มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออก ดังนั้นสำหรับผู้เรียนที่ยังไม่คุ้นชินหรือมีประสบการณ์ที่ยังไม่เพียงพอในภาษานั้นรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจึงไม่เหมาะกับผู้เรียนดังกล่าว (สิตานันท์ ศรีวรรณะ 2556)

ในขณะเดียวกันนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาจีน อย่างที่กล่าวไว้ตอนต้นแล้วว่า นักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา การที่นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมาก เป็นเพราะนักเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลานานกว่าภาษาจีน ดังนั้นนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจึงมีลักษณะของผู้เรียนแบบอิสระ ลักษณะผู้เรียนแบบอิสระจะเป็นผู้มีวุฒิภาวะสูง มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง สามารถคิดและกระทำการต่างๆได้ด้วยตนเอง รู้จักเลือกเรียนรู้ในเนื้อหาที่ตนเองสนใจและเห็นว่าสำคัญ (Grasha and Reichman, 1975) สามารถที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และประกอบกับในปัจจุบันมีสื่อออนไลน์และสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากมายและหลากหลายรูปแบบ จึงทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีอิสระในการเรียนรู้และเลือกสื่อให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของตนเอง

มีอีกประเด็นที่น่าสนใจ คือ นักศึกษาสาขาภาษาจีนจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ในประเด็นนี้ ขออภิปรายว่า การเรียนการสอนภาษาจีนเริ่มต้นมีมากขึ้นทุกระดับและเน้นหนักขึ้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากผลการศึกษาของสุวรรณ เสียงหิรัญถาวร (2556) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีจุดมุ่งหมาย คือ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน สามารถใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การเรียนการสอนเน้นการสื่อสาร วัฒนธรรมจีน และเตรียมความพร้อมเพื่อสอบแข่งขันเข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัย และจากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนโดยมีเป้าหมายให้ประชาชนชาวไทยอย่างน้อย 500,000 คน มีความรู้ภาษาจีน สามารถสื่อสาร

ในการประกอบอาชีพ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดแรงงาน ดังนั้นเมื่อผู้เรียนดังกล่าวเข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาแล้ว ก็ยังคงมีพฤติกรรมที่เคยชินกับการเรียนแบบแข่งขัน

3. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของYeung et al. (2005), Su (2007) และ Damavandi et al. (2011) ที่ผลของงานวิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และ Chermahini et al. (2013) กล่าวไว้ว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และรูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถใช้คาดการณ์ผลการเรียนภาษาที่สองได้ มีผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน (Cassidy, 2004) การจัดรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเรียนรู้ได้รวดเร็ว ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ต่อเนื้อหาที่เรียน และต่อผู้สอน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ มีความสุขและสนุกในการเรียน มีความมั่นใจในการเรียนรู้ และกล้าที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ สามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ และเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนอีกด้วย

จากผลการวิจัยยังพบว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ สามารถอภิปรายได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนดีจะสนใจเรียนรู้และคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะเรียนเฉพาะเรื่องที่ตนเองคิดว่าสำคัญและจำเป็น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนที่ชอบการเรียนแบบนี้เป็นลักษณะตามทฤษฎีของ Grasha and Reichmann (1975) คือ มีความมั่นใจที่จะเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเอง สามารถสร้างสรรค์งานได้ และเป็นลักษณะของผู้เรียนแบบอิสระตามทฤษฎีของ Richard Mann (1975) เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อการเรียน มีความเข้าใจวัตถุประสงค์และกิจกรรมในการเรียนเป็นอย่างดี และ Kolb (1984) ยังกล่าวว่าผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีมีลักษณะพิเศษ คือ มีวิธีการเรียนรู้จากจินตนาการของตนเอง เรียนรู้ด้วยการคิดวิเคราะห์ การใช้สามัญสำนึก เรียนจากการปฏิบัติของตนเอง เช่น การดูหนัง ฟังเพลง คุยข่าว และฟังรายการต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนที่เรียนดียังเป็นผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ ชอบทำกิจกรรมกับเพื่อนเรียนและผู้สอน ชอบการเรียนเชิงประสบการณ์ ชอบทำงานในลักษณะระดมความคิด และชอบการทำงานเป็นกลุ่ม (Honey and Mumford, 1986) ต้องการความรู้ ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ชอบการเรียนเชิงรุก (Active Learning) ดังนั้นผู้เรียนที่เรียนดีจึงชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ดี ชอบผู้สอนที่จัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Teaching)

นอกจากผลการวิจัยเชิงปริมาณแล้ว ผลการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสนทนากลุ่มย่อยยังยืนยันผลว่า ผู้เรียนที่มีผลการเรียนในระดับสูงชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เพราะรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้จริงได้ ที่กล่าวเช่นนั้นเพราะ เป็นรูปแบบการเรียนที่ประกอบด้วยหลักการเรียนรู้พื้นฐาน 2 ประการ คือ 1. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential

Learning) เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งสร้างความรู้จากประสบการณ์ต่างๆที่เคยเรียนรู้มาก่อนให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ๆ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกันเอง และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน โดยมีองค์ประกอบการเรียนรู้ 4 องค์ประกอบ (Kolb, 1984) คือ ประสบการณ์ (Experience) การสะท้อนและอภิปราย (Reflection and Discussion) ความคิดรวบยอด (Concept) และการประยุกต์แนวคิด (Application)

2. การเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และบรรลุผลการเรียนได้ ดังนั้นกระบวนการจัดการเรียนแบบมีส่วนร่วมสามารถจัดได้ 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเรียนรู้ให้เกิดประสบการณ์ ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น กรณีศึกษา บทบาทสมมติ เป็นต้น ในขั้นตอนนี้ผู้สอนต้องกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์ที่เคยได้รับของผู้เรียนมาใช้ให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ๆ ให้มากที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม ค้นคว้า อภิปราย ปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 3 รวบรวมข้อมูล ความรู้ คำตอบจากกลุ่มเล็กรวมเป็นกลุ่มใหญ่ และนำเสนอ

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประยุกต์ความรู้ที่ได้ทำแบบฝึกหัด ทำรายงาน เสนอชิ้นงาน และนำไปใช้จริง

4. ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ รูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาเรียนภาษาต่างประเทศ ใช้มากอีกรูปแบบหนึ่ง คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งตามความเห็นของผู้วิจัย มีความเห็นว่า ทั้งรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันมาก ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนให้เกิดผลการเรียนรู้สูงสุดกับผู้เรียน ผู้สอนควรประสมประสานรูปแบบทั้งสองดังกล่าว ด้วยเหตุผลที่ว่า รูปแบบการเรียนรู้ทั้งสองแบบ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนจะแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ช่วยเหลือกันในการทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละคนจะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สมาชิกในกลุ่มจะเรียนรู้ได้จากกิจกรรม การแลกเปลี่ยนความรู้ในกลุ่ม และตกผลึกความรู้นั้นๆ ดังที่ Joyce (1992, p.294) กล่าวว่า สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะเรียนรู้จากกันและกัน จะพึ่งพากันในการเรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม นอกจากจะพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน ยังช่วยสร้างความรับผิดชอบ พัฒนาทักษะทางสังคม และทักษะการทำงานร่วมกันของผู้เรียนด้วย

ดังนั้น การจัดกระบวนการเรียนการสอนควรให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบ Groot (1991 อ้างถึงในกนกพร ศรีญาณลักษณ์, 2551) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียน นอกจากนี้เมธี ปิณฑนนานนท์ (2541) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน คือ การทำความเข้าใจในรูปแบบการเรียน หากผู้สอนไม่เข้าใจรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนต้องการ การเรียนการสอนนั้นอาจไม่สามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรศึกษาความต้องการของผู้เรียนเพื่อเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสนองตอบความต้องการของผู้เรียน
2. ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรเลือกรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมหรือรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ และกับผู้สอน
3. ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ และผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้นๆ ได้ ควรจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) และผู้สอนต้องจัดการสอนเชิงรุกด้วย (Active Teaching)
4. ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนในรูปแบบของกิจกรรม การอภิปราย การสอนเชิงรุก การสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในทุกทักษะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในงานวิจัยนี้ศึกษาความสัมพันธ์รูปแบบการเรียนรู้กับผลการเรียน อาจจะศึกษาตัวแปรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง
2. ควรศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะต่างๆ
3. ควรศึกษากิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนในรูปแบบการเรียนรู้แบบต่างๆ
4. ควรออกแบบการจัดการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 19(3), 15-25.
- กรมวิชาการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรรณิกา ประพันธ์และคณะ. (2555). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อ่านและการเรียนภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ)เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารการบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา*, 7(1), 68 -78.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ. (พ.ศ.2549-2553). สืบค้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2559, จาก http://www.moe.go.th/web_studyenglish/p.
- กองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *กลวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวิธีการเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จิตรลดา บานแบ่ง. (2553). *การศึกษารูปแบบการเรียนรู้อังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจและอุตสาหกรรม)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ.
- ชวนลสิทธิ์ สุชาติ. (2532). *การเปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา (ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ณัฐนุช มั่นสาคร. (2553). *ภูมิหลังและรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. (2546). *การประเมินวิธีเรียนของผู้เรียน (หนังสือชุดปฏิรูปการศึกษา การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทนงศักดิ์ โสวัจสสตากุล. (2554). *รูปแบบการเรียนรู้อ่านของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*. 10(2), 273-281.
- ทัศนีย์ หนูนาถ. (2553). *ผลของความสอดคล้องของแบบการเรียนกับการสอนที่มีต่อการเรียนรู้ของมีความสุขของนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ทิตินา แยมมณี. (2551). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

- ชนวรรณ สีนประเสริฐ. (2556). *การเรียนรู้เพื่อการจัดการวาระสุดท้ายของชีวิต*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิตบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นิศากร เจริญดี. (2550). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกันโดยใช้บทเรียนบนเว็บวิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์ 2* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ.
- พลสุข เจนพานิชย์ และ พรศรี ดิสรเตตวัฒน์. (2558). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 25(1) มกราคม-เมษายน.
- แพรวพรรณ พริ้งพร้อม. (2550). *การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยกรุงเทพชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- เมธิ ปิลาธนานนท์. (2541). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา. *วารสารศรีปทุม*. 1(1), 42-45.
- รวีวรรณ ผ่องศรีใส. (2550). *ความตระหนักถึงความสามารถทางภาษาและความมั่นใจทางภาษาของมัคคุเทศก์ชาวไทยในจังหวัดกรุงเทพมหานคร* (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). อุดรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- รังสรรค์ เฟิงพัด. (2554). *การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนรู้แบบร่วมมือวิชาวิทยาศาสตร์ในชีวิตประจำวัน*. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- วรวงศ์ ไกรฤกษ์. (2549). *ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต) เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วันดี วงศ์รัตน์และกุลฤดี จิตตานันท์. (2556). *รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต*. นครราชสีมา: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา.
- ศิริสุข นาคะเสนีย์. (2557). *รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์*. *วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่*. 15(1), 74-84.
- สมพร โกมารทัต. (2555). *รูปแบบการจัดการโปรแกรมภาษาญี่ปุ่นระดับอุดมศึกษาเพื่อธุรกิจนำเที่ยว*. (ดุสิตบัณฑิตสาขาการจัดการการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยดุสิตบัณฑิต.
- สหัส แร่นาค. (2546). *รูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

- สำนักงานเลขาธิการการศึกษา. (2556). *การจัดอันดับทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษ*. สืบค้นเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2558 จาก http://www.onec.go.th/onec_web/page.php?mod
- ลิตานันท์ ศรีวรรณ. (2556). *การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์*. (สารนิพนธ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภา บุญพึ้ง. (2553). *การเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองที่ได้รับ การจัดประสบการณ์การสอนแบบธรรมชาติกับแบบฮาร์ทส* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สุระ ประธาน, มาริษา มะหิณี และภรณา บังเพ็ชร. (2549). *การศึกษาวิธีการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2548*. สงขลา: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุวรรณ เสียงหิรัญถาวร. (2556). *การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่*. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้*. 1(2), 43-44.
- สุวรรณีย์ พันธุ์พริกส์และฉลลิกา มหาพูนทอง. (2550). *การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*. *วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*, 17(3), 66-72.
- อรุณี อรุณเรือง และคณะ. (2556). *รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- อัจฉรา ธรรมภรณ์. (2531). *แบบการเรียน: องค์ประกอบที่ส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน*. *วารสารศึกษาศาสตร์*. 4.10 (ตุลาคม 2530-มกราคม 2531).
- อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์. (2533). *การศึกษาแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาต่างกัน* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2542). *รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ด้านแนะแนวและจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- หทัย ดาวสดีใส. (2554). *การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ*. *วารสารมหาวิทยาลัย*

นราธิวาสราชชนกรินทร์. 3(3), 90-99.

เหมือนฝัน ศรีศักดิ์ดา. (2551). ความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาษาอังกฤษ

Block, E. (1986). The Comprehension Strategies of Second Language Readers. *TESOL Quarterly*, 20, 163-494.

Bloom, B.S. (1976). *Human Characteristic and Social Learning*. New York: McGraw-Hill Book.

Browns, D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching. 4th Ed.* NY: Addison Wesley Longman.

Cassidy, S. (2004). Learning Styles: An Overview of Theories, Models and Measures. *Educational Psychology*, 24 (4).

Chamot, A.U. (2005). *Language Learning Strategies Instruction: Current Issues and Research*. Annual Review of Applied Linguistics. USA: Cambridge University Press.

Chermahini, S., Ghambari, A. & Ghambari, M. (2013). Learning Styles and Academic Performance of Students in English as a Second Language Class in Iran. Bulgaria. *Journal of Science and Education Policy*, 7(2).

Cornett, C. (1983). *What You Should Know about Teaching and Learning Styles*. Bloomington. IN: Phi Delta Kappa.

Cronbach, L.J. (1963). *Educational Psychology*. New York: Harcourt Brace and World, Inc.

Damavandi, Alireza Jilardi, Mahyuddin Rahil, Elias Habibah, Daud Shafee Mohd and Shabani Jafar. (2011). Academic Achievement of Students with Different Learning Styles. *International Journal of Psychological Studies*. 3(2), 196-192.

Dunn, R. and Dunn, K. (1987). *Teaching Students through Their Individual Learning Styles*. Reston, VA: Reston.

Dunn, R. and Dunn, K. (1992). *Teaching elementary student through their individual learning styles*. Boston: Allyn and Bacon.

Ellis, R. (1985). *Understanding Second Language Acquisition*. UK: Oxford University Press.

Felder, R.M. (1993). Reaching the Second Tier: Learning and Teaching Styles in College Science Education. *Journal College Science Teaching*, 23 (5), 286-290.

- Grasha, A.F. (1996). *Teaching with Style: A Practical Guide to Enhancing Learning by Understanding Teaching and Learning Styles*. Pittsburg: Alliance Publishers.
- Grasha, A. & Reichmann, S. (1975). *Workshop Handout on Learning Styles*. Ohio: Faculty Resource, University of Cincinnati.
- Gregore, A.F. (1979). Learning/Teaching Styles: Their Nature and Effects NASSP 's students Learning Styles. VA: national Association of Secondary School Principals.
- Hilgard,E.R. and Bower,H. (1981). *Theories of Learning (5th.ed.)*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Honey, P. and Mumford, A. (1986). *The Manual of Learning Styles*. Maidenhead: Peter Honey Publications.
- James, W.B. and Gardne, D.L. (1995). Learning Styles: Implications for Distance Learning. *ERIC Document Reproduction Service No. EJ 514356*.
- Jilardi Damavandi, A., Mahyuddin, R., Elias, H., Mohd Dand, S. & Shabani, J. (2011). Academic Achievement of Students with Different Learning Styles, Tehran, Iran. Retrieved September 3, 2015, from www.researchgate.net.
- Joyce, B., Weil, M., Showers, B. (1992). *Model of Teaching*. Boston: Allyn and Bacon: A Division of Simon and Schuster, Inc.
- Jung,W.P., Shya,L.W., Ming-Hsia,H. & Ying-Tai,W. (2013). Learning Styles of Undergraduate and Graduate Physical Therapy Students in Taiwan. *Procedia-social and Behavioral Sciences*, 93(2013), 1254-1258.
- Keefe. J. (2005). *Personalized Instruction*. Indiana: Educational Foundation Bloomington.
- Kolb, D.A. (1984). *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. NJ: Prentice Hall.
- Mann, R. (2004). The College Classroom and the Light of Consciousness. *The Crazy Wisdom Community Journal*. September-December p.15-23.
- McGroarty, M. and Oxford, R.L. (1990). *Language Learning Strategies: An Introduction and Two Related Studies*. Newbury Park: Sage Publication.
- Mehraj Ahmad Bhat. (2014). Understanding Learning Styles of Secondary School Students in Relation to certain Variables. *Asian Journal of Multi Discipline*. 2(11) November.
- Merriam, S.B. and Caffarella, R.S. (1991). *Learning in Adulthood*. Sanfrancisco: Jossey-Bass.
- Mumford, A. (1992). Questions and Answers on Learning Styles Questionnaire. *Industrial and*

Commercial Training, 24(7).

- Oxford, R., Crookall, D., Cohen, A. (1990). Strategy Training for Language Learners: Six Situational Case Studies and a Training Model. *Foreign language Annuals*, 22(3), 197-216.
- Oxford, R. (1989). Use of language learning strategies: A synthesis of studies with implications for strategy training. *System*, 17(2), 22-36.
- Page, G.T., Thoma, J.B. and Marshall, A.R. (1980). *International Dictionary of Education*. Cambridge, Mass: MIT Press.
- Partridge, R. (1983). Learning Styles: A Review of Selected Models. *Journal of Nursing Education*, 22 (June).
- Ring, B.P. (2008). Myers-Briggs Type Indicator: A Research Report. New York: Personality Institute of the Southern Tier.
- Susan, M.M. and Linda, N.G. (1998). *Student Learning Styles and Their Implications for Teaching*. Michigan: University of Michigan.
- Swanson, L.J. (1995). Learning Styles: A Review of the Literature. *Educational Research Information*. Retrieved September 5, 2015, from <http://eric.ed.gov/?id=ED387067>
- Su, C.J. (2007). *A Study of the Web-Aided Instruction and Learning Styles Affects Learners' Learning Achievement: An Example for Social Field of Secondary School*. (Graduate School of Education). Taoyuan: Chun-Yuan Christian University.
- Warn, T.S. (2009). *Students' Learning Styles and Their Academic Achievement for Taxation Course-A Comparison Study, The 2nd International Conference of Teaching and Learning 2009*. INTI. University College. Malaysia.
- Weaver, S.J. & Cohen, A. (1998). *Making Strategy Training a Reality in the Foreign Language Curriculum. Strategies in Learning and Using a Second Language*. New York: Addison Wesley Longman.
- Wenden, A. & Rubin, J. (1987). *Learner Strategies in Language Learning*. London: Prentice Hall.
- Wessel, J., Loomis, J., Rennie, S., Brook, P., Hoddinott, J. & Ahene, M. (1999). Learning Styles and Perceived Problem-Solving Ability of Students in a Baccalaureate Physiotherapy Programme. *Physiotherapy Theory and Practice: An International Journal of*

Physiotherapy. 15(1).

Yeung, A., Read, J. and Schmid, S. (2005). *Students' Learning Styles and Academic Performance in First Year Chemistry*. Sydney: The University of Sydney.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย เรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ (Student Learning Style) ของ Grasha and Reichmann ขอให้ท่านโปรดอ่านและตอบคำถามในข้อความแต่ละข้อที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่ท่านเป็น ที่ท่านทำ อย่าตอบโดยคิดว่าอยากเป็น อยากทำ หรือ เห็นคนอื่นทำ คำตอบของท่านไม่มีข้อผิดหรือถูก คำตอบที่เป็นจริงของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาต่างประเทศ และก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ดร. เสน่ห์ เดชะวงศ์

ผศ.ดร.สมพร โกมารทัต

ตอนที่ 1

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ให้ตรงตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. สถาบันการศึกษา
 - จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 - มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
 - มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
 - มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
 - มหาวิทยาลัยรังสิต
3. สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น
4. นักศึกษามีผลการเรียนภาษาอังกฤษ/ ภาษาจีน/ ภาษาญี่ปุ่น ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนถึงปัจจุบัน เฉลี่ยอยู่ในระดับใด
 - A B+
 - B C+
 - C D+
 - D
5. ผลการเรียนเฉลี่ย
 - 3.51 ขึ้นไป 3.00 - 3.50
 - 2.51 - 3.00 2.00 - 2.50
 - ต่ำกว่า 2.00

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับที่ปฏิบัติเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของท่าน โดยระดับที่ปฏิบัติมีค่าตัวเลขที่แสดงความหมาย ดังนี้

ระดับการใช้	ความหมาย
1	ใช้น้อยที่สุดหรือไม่เคยใช้เลย
2	ใช้น้อย
3	ใช้ปานกลาง
4	ใช้มาก
5	ใช้มากที่สุด

รูปแบบการเรียนรู้	ระดับการใช้				
	5	4	3	2	1
1. ฉันมั่นใจว่าสามารถเรียนเนื้อหาในวิชาที่สำคัญได้					
2. ระหว่างที่เรียน ฉันชอบคิดเพื่อฝันเป็นประจำ					
3. ฉันชอบทำงานกับเพื่อนเวลาที่มีโครงการ					
4. ฉันคิดว่าเนื้อหาวิชาในตำราและที่อาจารย์บรรยายมีความถูกต้องแล้ว					
5. การเรียนโดยแข่งขันกับคนอื่นจะทำให้ฉันได้รับการใส่ใจจากอาจารย์					
6. ตามปกติ ฉันจะใส่ใจเรียนเนื้อหาวิชาจากห้องเรียน					
7. ฉันคิดว่าความคิดของฉันกับเนื้อหาในตำราเหมือนกัน					
8. การทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ					
9. ฉันชอบอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชากับเพื่อนๆ					
10. อาจารย์เป็นผู้ตัดสินใจเลือกสิ่งที่ฉันควรเรียนได้ดีที่สุด					
11. ฉันจำเป็นต้องแข่งขันกับคนอื่นเพื่อจะได้คะแนนสูงๆ					
12. การแบ่งคาบเรียนเหมาะสมดีแล้ว					
13. ฉันเรียนในสิ่งที่ฉันคิดว่าสำคัญ ไม่ใช่สิ่งที่อาจารย์บอกว่ามีความสำคัญ					
14. ฉันไม่ค่อยตื่นเต็นกับเนื้อหาวิชาที่เรียน					
15. ฉันชอบฟังเพื่อนนักศึกษาแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่หยิบยกขึ้นมา					
16. อาจารย์ควรกำหนดให้ชัดเจนว่าต้องการอะไรจากนักศึกษา					
17. ระหว่างการอภิปรายฉันชอบแสดงความคิดเห็นเพื่อให้คนอื่นยอมรับความคิดเห็นของฉัน					
18. ฉันไปเรียนหนังสือมากกว่าอยู่บ้าน					
19. สิ่งที่ฉันรู้ส่วนมากมาจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง					
20. ฉันรู้สึกว่าการเข้าเรียนมากกว่าฉันควรเข้าเรียน					

รูปแบบการเรียนรู้	ระดับการใช้				
	5	4	3	2	1
21. ฉันจะเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ถ้าเขาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
22. ฉันพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามที่อาจารย์กำหนด					
23. ฉันต้องมีนิสัยก้าวร้าวจึงจะใช้ชีวิตได้ดีในสถาบันการศึกษา					
24. ฉันมีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
25. ฉันสามารถกำหนดเองได้ว่าเนื้อหาในวิชาตรงไหนสำคัญ					
26. ฉันไม่ค่อยมีสมาธิในระหว่างเรียน					
27. ฉันชอบดูหนังสือสอบกับเพื่อนๆ					
28. ฉันขอให้อาจารย์ปล่อยให้ฉันทำอะไรตามอำเภอใจ					
29. ฉันจึงตอบปัญหาหรือคำถามก่อนคนอื่น					
30. กิจกรรมในห้องเรียนเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับฉัน					
31. ฉันชอบพัฒนาความคิดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน					
32. เมื่อไปเข้าเรียนแล้ว ฉันจะไม่ค้นคว้าอะไรเพิ่มเติมอีก					
33. ฉันสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาวิชาจากการฟังความคิดของนักศึกษาคนอื่น					
34. ฉันต้องได้รับการปรึกษาอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์ที่ดูแลโครงการ					
35. ถ้าอยากเรียนเก่ง ฉันต้องพึ่งพานักศึกษาคนอื่น					
36. ฉันพยายามเข้าเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
37. ฉันมีความคิดของตนเองว่าฉันจะจัดการการเรียนของฉันอย่างไร					
38. ฉันเรียนหนักเกือบทุกวิชาว่าจะผ่านมาได้					
39. สิ่งสำคัญในการเรียนหนังสือก็คือการเรียนรู้ที่จะเข้ากับคนอื่นได้					
40. ฉันจดคำบรรยายของอาจารย์ไว้เกือบทั้งหมด					
41. ฉันจะเสียโอกาสได้คะแนนดี ถ้าให้คนอื่นยืมสมุดโน้ตหรืออธิบายให้เขาฟัง					
42. งานที่ได้รับมอบหมายจะเสร็จหรือไม่เสร็จก็ตาม เป็นสิ่งที่น่าสนใจ					
43. ถ้าฉันชอบหัวข้อไหน ฉันก็จะไปศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง					
44. ฉันเตรียมตัวสอบเสมอ					
45. การเรียนควรได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาและคณะวิชา					
46. ฉันชอบชั้นเรียนที่มีระเบียบ					
47. ฉันจะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีกว่าคนอื่นเพื่อจะได้เป็นคนเด่นของห้อง					
48. พอได้รับงานที่มอบหมาย ฉันจะรีบทำให้เสร็จ					
49. ฉันชอบทำงานที่เป็นโครงการ					
50. ฉันชอบอาจารย์ที่ไม่ให้ความสนใจฉันเมื่ออยู่ในห้องเรียน					
51. ถ้ามีนักศึกษาอื่นมาขอยืมสมุดบันทึก ฉันก็ให้เขายืม					
52. ก่อนสอบ อาจารย์ควรบอกเนื้อหาที่จะใช้ในการสอบ					

รูปแบบการเรียนรู้	ระดับการใช้				
	5	4	3	2	1
53. ฉันชอบที่จะรู้ว่านักศึกษาอื่นได้คะแนนสอบและคะแนนส่งงานเท่าใด					
54. ฉันอ่านหนังสือที่กำหนดให้อ่านและหนังสือเลือกอ่านหมดทุกเล่ม					
55. เวลาที่ฉันไม่เข้าใจอะไร ฉันจะพยายามหาคำตอบด้วยตนเองก่อน ไปถามคนอื่น					
56. ระหว่างที่เรียน ฉันชอบคุยสนุกรสนานกับเพื่อนข้างๆ					
57. ฉันชอบทำกิจกรรมกลุ่มย่อย					
58. ฉันคิดว่าสิ่งเข้ปวิชาและโน้ตย่อของอาจารย์มีประโยชน์มาก					
59. ฉันชอบถามนักศึกษาคนอื่นในห้องว่าเขาได้คะแนนสอบและคะแนนส่งงานเท่าใด					
60. เวลาที่อยู่ในชั้นเรียน ฉันชอบนั่งหันหน้าไปทางหน้าชั้นเรียน					

2 พฤศจิกายน 2558

ที่ ผวจ.0501(1)/

เรื่อง ขออนุญาตและความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน ท่านคณบดี.....

ด้วยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร โกมารทัต และ ดร.เสนห์ เดชะวงค์ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา **ระดับปริญญาตรีในประเทศไทย**” โดยเป็นการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ในมหาวิทยาลัยต่างๆด้วยการสุ่มเลือกรายชื่อมหาวิทยาลัย ในการนี้ทางมหาวิทยาลัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร โกมารทัต และดร.เสนห์ เดชะวงค์ เข้าทำการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามถามนิต นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 3 จำนวนสาขาละ 25-30 คน

ทั้งนี้ขออนุญาตให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร โกมารทัต และดร.เสนห์ เดชะวงค์ ประสานโดยตรงกับผู้รับผิดชอบในหน่วยงานของท่านเพื่อทำการเก็บข้อมูลต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ สีนลารัตน์)

รองอธิการบดีสายงานวิจัย

ผู้ประสานงาน

1. ผศ.ดร.สมพร โกมารทัต

โทร. 02-954-7300 ต่อ 826 มือถือ 081-835-5431 E-mail: somporn@dpu.ac.th

2. ดร.เสนห์ เดชะวงค์

โทร. 02-954-7300 ต่อ 825 มือถือ 081-701-1667 E-mail: saneh@dpu.ac.th

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	ดร. เสน่ห์ เดชะวงศ์
วุฒิการศึกษา	ประกาศนียบัตร (การท่องเที่ยวและการโรงแรม) นอร์ธเทิร์น ซิดนีย์ อินสตีทิวท์ ออสเตรเลีย ศาสตราจารย์บัณฑิต เกียรตินิยม (ศาสนาและปรัชญา) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย M.A. (Linguistics) University of Mysore, India. Ph.D. (Linguistics) University of Mysore, India. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยไมซอร์ อินเดีย ศาสตราจารย์บัณฑิต กิตติมศักดิ์ (พุทธศาสนาและปรัชญา) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย Cert. in Tourism and Hotel Services, Northern Sydney, Australia.
สถานที่ทำงาน	กลุ่มภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต Email: saneh@dpu.ac.th
ผลงานวิจัย	พ.ศ. 2555 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาศาสนาที่ยั่งยืน (ทุนสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย) พ.ศ. 2557 ความต้องการภาษาต่างประเทศของวัดในกรุงเทพมหานคร ทุนสนับสนุนการวิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
บทความที่พิมพ์เผยแพร่	พ.ศ. 2552 Pariyatti Dhamma and Patipatti Dhamma in Thailand, The 2 nd Conference of the Association of Theravada Buddhist Universities, Sagaing, Myanmar พ.ศ. 2552 ลาว: มุมมองด้านภาษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2553 ลิบสองปีนนา: มุมมองด้านการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2554 How to Improve Your English, วารสารคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2557 บทความวิจัยเรื่อง ความต้องการภาษาต่างประเทศของวัดใน

กรุงเทพมหานคร วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
33(5) กันยายน-ตุลาคม 2557.

พ.ศ. 2558 บทความวิชาการเรื่อง The Requirement of Foreign Languages of 9
Buddhist Temples in Bangkok วารสารการสัมมนาวิชาการนานาชาติ ที่กรุงโตเกียว
ประเทศญี่ปุ่น 3-5 กุมภาพันธ์ 2558.

พ.ศ. 2558 บทความวิชาการเรื่อง ภาษาถิ่นกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 34(6) พฤศจิกายน-ธันวาคม 2558.

พ.ศ. 2559 บทความวิชาการเรื่อง Dialects and Community Based Tourism in
Thailand วารสารการสัมมนาวิชาการนานาชาติ ที่ประเทศสิงคโปร์ 18-20 กุมภาพันธ์ 2559

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อผู้วิจัย** ผศ.ดร. สมพร โกมารทัต
- วุฒิการศึกษา** ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต การจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
 ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ครุศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 Cert. in Audio Visual Equipment, University of Tsukuba, Japan.
 Cert. in Long Term Training Program of Foreign Teachers of Japanese Language, Japan.
- สถานที่ทำงาน** ภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
 Email: somporn@dpu.ac.th
- ผลงานวิจัย**
- พ.ศ. 2548 การศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สองระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- พ.ศ. 2550 การศึกษาการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- พ.ศ. 2553 การศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตภาษาญี่ปุ่นที่พึงประสงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- พ.ศ. 2557 ความต้องการภาษาต่างประเทศของวัดในกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ตำราและเอกสารการสอน**
- ภาษาญี่ปุ่นสำหรับพนักงานบริการในร้านอาหาร โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ภาษาญี่ปุ่นสำหรับมัคคุเทศก์ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ภาษาญี่ปุ่น 3 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ภาษาญี่ปุ่น 2 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ภาษาญี่ปุ่น 1 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการโรงแรม + CD สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความที่พิมพ์เผยแพร่

พ.ศ. 2550 บทความวิจัยเรื่องวัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สอง
ระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น วารสารเจแปนฟาวน์เดชั่น

พ.ศ. 2555 บทความวิจัยเรื่องรูปแบบการจัดการโปรแกรมภาษาญี่ปุ่นระดับอุดมศึกษาเพื่อ
ธุรกิจนำเที่ยว วารสารสุทธิปริทัศน์.26 (79)

พ.ศ. 2557 บทความวิจัยเรื่องความต้องการภาษาต่างประเทศของวัดในกรุงเทพมหานคร
วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 33(5) กันยายน-ตุลาคม 2557.

พ.ศ. 2557 บทความวิชาการเรื่องการเรียนรู้เชิงผลิตภาพ วารสารศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี 25(3) กันยายน-ธันวาคม 2557.

พ.ศ. 2558 บทความวิชาการเรื่องการสร้างคุณภาพคนด้วยการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น
วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 34(6) พฤศจิกายน-ธันวาคม 2558.

พ.ศ. 2559 บทความวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะ
ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 30(93) มกราคม-มีนาคม 2559.